Каз бухи вед

Никой не е в състояние да удържи силата на една идея, чието време е дошло! ...

ГОДИНА 11, БРОЙ 47, УЧИЛИЩЕН ВЕСТНИК НА СУ “Иван Вазов” гр. Плевен май 2021

Трета награда в Национален конкурс за журналистика “Стоян Михайловски” - 2013 г.
Първа награда в Национален конкурс за журналистика “Стоян Михайловски” - 2014 г.
Първа награда в Национален конкурс за журналистика “Григор Попов” - 2016 г.
Първа награда в Национален конкурс за журналистика “Григор Попов” - 2017 г.
Първа награда в Национален конкурс за журналистика “Григор Попов” - 2018 г.
Специалната награда в Национален конкурс за журналистика “Григор Попов” - 2019 г.
Първа награда в Национален конкурс за журналистика “Гео Милев” - 2019 г.
Първа награда в Национален конкурс за журналистика “Григор Попов” - 2020 г.
Специалната награда на журито за журналистически екип от Националния конкурс „Григор Попов” - 2020 г.

Цена 1 лев

Пролетни ухания

Крум Димитров 5ж

Младежки нюанси

✓ Очите разказват истории – **стр. 9**

✓ Филмът „Борат 2“ - пълна загуба на време или гениално произведение на изкуството – **стр. 9**

✓ Брус Уилис продължава да „умира трудно”, докато ние готвим, предизвикани от „Мастър шеф“ – **стр. 10**

✓ От Славейковата Гергана до Гери-Никол - делят ги почти 150 години, които отвяха моделите на Възраждането, за да ни донесат нови – **стр. 10**

Измеренията на родното слово днес

✓ Как стана така, че се изгубихме в страниците – малките ни прегрешения и пристрастията на четящите – **стр. 2**

✓ Кой се срамува от родното слово - животът ни е пълен с примери за пренебрежението и отхвърлянето, което понася езикът ни – **стр. 2**

✓ Заплахата за Кирилските букви?! Както преди 1200 години, така и днес буквите ни имат своите врагове – **стр. 2**

✓ Какво стана с поезията - вече „всеки я може”?! За феномена „виртуално творчество” - литература или хрумки със спорно качество – **стр. 3**

✓ Търсим скритите послания на думите – тихият избор и поглед към доброто – **стр. 5**

На добър път, момичета и момчета от Випуск 2021!

Отстоявайте се с воля и дух и живейте достойно!

✓ Кои са те, както и последни думи на раздяла от ученици и учители – **стр. 6 и 7**

✓ „…*От гоненица минахме на смартфони, от колела и бележници - на коли и шофьорски книжки; всеки ден беше нова игра, нов приятел, ново приключение. А сега?*” – **стр. 8**

✓ „… *Радвам се, че имах възможност да бъда тук, да пиша в този вестник, да уча в това училище…*” – **стр. 6**

✓ „… *Не бих променила и секунда от изживяното. Не бих желала да споделя това време с никого другиго освен с вас, а само бих искала, ако можех да го изживея пак.*” – **стр. 7**

Илин Мустафа 5г

Измеренията на родното слово днес

Заплахата за Кирилските букви днес

Делото на Кирил и Методий и техните ученици е светло дело. Всяка епоха открива в него свой смисъл и това го превръща в щафета за търсещия разум. Това дело ни изравнява със света. То учи, че в духовните нива няма големи и малки. Както преди 1200 години, така и днес кирилските букви са извор на идеи и вдъхновение. И както преди 1200 години, така и днес кирилските букви имат своите врагове. Днес това не са триезичниците, нито византийските книжовници, а нещо много по-лошо - развиващите се технологии.

Изправени сме пред предизвикателствата на един глобализиран свят, в който общуването става мигновено и за да бъдеш разбран, трябва да говориш езика, на който говорят другите. Най-често това е английският - на него се изписват етикетите на стоките, на него се правят реклами, създават се сайтове. Но дали това е основание да забравим собствените си букви, собствената си реч? Дали ни е достатъчно да пишем и четем на чуждия език? Често в общественото пространство се чуват гласове, твърдящи, че за да се разбираме по-добре с другите народи, трябва да заменим кирилицата с латиница. Така сме щели да общуваме по-добре в интернет. Но такова посегателство върху азбуката ни би било посегателство и към българската ни принадлежност. Посегателство върху азбуката ни е всъщност и удар по националното ни достойнство.

Колко жалко и грозно е, когато в социалните мрежи видим текстове, изписани на латиница, та даже и с цифри. Колко жалко е да видим текстове от рода на: “4estit rojden den” или “da se sre6tnem w 6est”. Колко тъжно е вместо „добре”, да казваме „ОК” или още по-лошо: „ОКИ”.

А какво да кажем за употребата на чужди думи в речта ни?! Защо някои мислят, че да кажат „комуникация” е по-изискано, отколкото да кажат „общуване”? Защо често по телевизията не можем да разберем половината от това, което говорят, защото се използват думи като: „трейлър”, „постер”, „пауър”? Истината обаче е, че голяма част от любителите на чуждици не само не са по-културни от другите, а напротив - прекомерната употреба на чуждици издава слабост и незнание.

Езикът ни е богатство! Той е онова, което ни е запазило като народ. Затова трябва да пазим и защитаваме езика си и да се гордеем с него!

Людмил Йорданов 8б

… В днешно време е често срещано някой българин да обяснява нещо на свой сънародник с помощта на много чуждици. За жалост не можем да ги виним за това. На мен също понякога ми се налага да използвам чужди думи, въпреки че целя да ги избягвам. Зная, че като българи е редно да използваме словото на нашите предци. Но не виня хората, които използват чужди думи, защото те просто се стремят да не губят време и усилия. Ако в английския език може даден предмет, състояние да се обяснят и опишат с една-две думи, то на български за целта ще се наложи да употребим повече думи. Това не означава, че не уважаваме родното слово и създателите му.

Борислав Гечев 8а

Изгубени в страниците

Според последните проучвания българите четат най-малко сред всички народи в Европейския съюз. Тази тенденция съществува от години и сякаш не искаме да се разделим с дъното на класацията. По данни от доклада на Министерството на младежта и спорта една трета от анкетираните сънародници четат книга в момента, като сред тях преобладават дамите. Показателен е и фактът, че младежите са тези, които четат най-малко книги. Основен източник на информация за тях е мрежата. Има и друго обезпокоително – учениците четат все по-малко от т.нар. задължителна литература.

Основно четящите купуват книги от книжарници, по-рядко вземат от приятели, някои прибягват до безплатни е-книги. Почти незначителен е процентът на онези, които използват библиотеки.

Обяснението?

Всеки може да бъде четящ – стига да го поиска. Чудесно би било пред детския поглед мама и татко да са с книга в ръка, а не единствено със смартфона, разбъркващи вечерята на котлона. Личният пример е ценен. Промените в културната среда под влияние на социалните мрежи, ежедневието на човек – може да изброим ред причини, които ни отдалечават от книгите. Но може да повярваме, че бягството по страниците би ни дало нещо ново и неповторимо и да изберем него.

Запознайте се с малките прегрешения на нашите ученици и научете пристрастията на други.

Книгата, която не прочетох

След края на всяка учебна година учителите ни дават списък със задължителни книги, които да прочетем през лятото. Тези книги ни се дават, за да се запознаем с произведенията, преди да започнем да ги учим. На всеки ученик обаче му се е случвало да не прочете някоя от задължителните книги, поради една или друга причина.

Има две книги, които аз не прочетох миналото лято – „Под игото“ на Иван Вазов и „Автобиография“ на Бранислав Нушич.

От романа на Вазов прочетох само главите, които щяхме да изучаваме. Книгата е доста дебела и има много думи, които не са ми познати. Заради тях не можах да разбера и цялата книга и се отказах.

За „Автобиографията“ всички ми казваха, че е много интересна. Започнах да чета, но изгубих интерес още в началото. Просто не ми беше забавно да науча биографията на автора от онова време, затова прочетох главата „География“, която знаех, че ще изучаваме.

Въпреки че не съм прочела целите книги, когато ги изучаваме, не срещам никакви трудности. Искам да прочета „Под игото“, но на възраст, в която ще мога да разбера романа по-добре.

Стефания Петрова, 6б

Книгата, която бих искала да изучаваме в училище

Ние, учениците, невинаги харесваме книгите, които изучаваме в училище. Има и такива, които ни се иска да учим, но засега е невъзможно. За мен една такава книга е „Хари Потър и философският камък “ . Тя е не само много интересна книга, тя ни учи на много неща.

Едно от тях се съдържа в цялата поредица. То е, че приятелството е много важно. Самият Хари Потър има двама много верни приятели – Хърмаяни и Рон. В края на книгата има няколко изпитания, преди да стигнат до философския камък и ако не бяха се подкрепяли, нямаше да успеят да преминат. Хърмаяни помага в стаята с дяволската примка и в стаята с отварите. Хари успя да вземе стария ключ и да пребори Волдемор, който се е съюзил с професор Куиръл. Рон пък прояви смелост и ум в стаята с магическия шах. Така с общи усилия успяват да преминат през всички изпитания.

Друго, на което ни учи книгата, е да не взимаме прибързани решения. В училището за магии, по време на учебната година в „Хогуартс“, трите деца се усъмняват в учителя си по отвари – професор Снейп. Те смятат, че той се опитва да открадне философския камък, но се оказва, че е правил точно обратното, защитавал е Хари. Всъщност учителят им по защита срещу черните изкуства - професор Куиръл, се опитва да го направи.

Книгата ни учи и да не се предаваме лесно, защото съдбата на малкия Хари е съдба, която никое дете не трябва да има. Неговите родители са били убити от най-злия магьосник – Лорд Волдемор. Живее при вуйчо си и леля си, които ненавиждат магията и го третират като слуга на техния син Дъдли. Дори не се сещат за рождения му ден.

В тази книга има малка част и от историята. Притежател на философския камък е Никола Фламел. Той е историческа личност, известен е като алхимик, който е работил върху философския камък. Има легенда, че този камък наистина съществува, но все още не е намерен. Неговата способност е да превръща това, до което се докосне, в благороден метал. Освен това неговият притежател е безсмъртен. В книгата се твърди, че алхимикът е на шестстотин шейсети пет години именно защото притежава камъка.

Книгата наистина е много хубава и независимо дали си възрастен или дете, хубаво е да я прочетеш. На тези, които смятат, че е по-добре да се гледа филма, бих отвърнала, че има съществени разлики, книгата е незаменима! А за онези, които пък вече са я прочели, ще добавя: продължавайте да чакате писмото си от „Хогуартс“.

Цветина Данчева 6а

Радвам се, че прочетох „Под игото“

Като ученичка в шести клас съм прочела различни книги. Романът „Под игото“ на Иван Вазов ме впечатли, но и затрудни. Сюжетът му ни запознава с главния герой Бойчо Огнянов, който е избягал от затвора, за да се върне в родината си и да участва в организирането на освобождението от турското робство. Среща се с различни личности. В лицата на едни той открива приятели, а в лицата на други – врагове. Открива и любовта. Ала не успява да помогне за Освобождението и умира на бойното поле заедно с другарите си.

Това произведение трябваше да прочета през лятната ваканция. Радостна съм, че го прочетох още тогава, защото остави трайна следа в ума ми. Книгата има дълбок смисъл, но имах затруднения по време на прочитането ѝ, тъй като намирах много непознати думи и изрази. Накрая успях да си обясня всичко, защото в училище изучавах по-подробно откъси от книгата.

През лятната ваканция аз и моите приятели обсъждахме как разбираме прочетеното в „Под игото“. Мненията ни се припокриваха: сложна и дълга книга, изпълнена с изключително много непознати думи. В началото на лятото смятах, че тя е прекалено трудна за дете на моята възраст, но грешах. Чувала съм за нейни преработки, в които всички по-сложни, стари и неизползваеми в ежедневието ни думи са заменени с лесни и съвременни. Това ме озадачи, защото по този начин учениците не влагат никакъв труд, за да разберат значението на произведението, и не научават никакви архаични думи. Така и ценността на книгата намалява значително.

На пръв поглед романът изглежда дълъг и сложен, но вникне ли се в сюжета му, всичко се променя!

Марина Боева 6б

Кой се срамува от родното слово

Тези, които се срамуват от родното слово, за съжаление са мнозина. Те не заявяват пряко своята позиция, но чрез постъпките си – начин на говорене, на писане, на отношение към езика, всъщност демонстрират пренебрежението си към родното слово, оскверняйки го с чуждици и въвеждайки „някакви странни“, незнайно откъде възприети думи в общуването с другите.

Словото е ценност. То е в основата на човешкия живот. Чрез него българският народ е опазил своята идентичност, история и съдба. Още старобългарските книжовници поставят въпроса за сакралността на славянската азбука и книги, чрез които един народ придобива най-висшата привилегия да общува на своя език с Бога. Родолюбиви българи като Паисий Хилендарски и Иван Вазов се опитват да „отворят“ очите на неразумните за стойността, силата и мощта на българския език. Осъзнавайки важната роля на родното слово, те критикуват чуждопоклонниците, защото се страхуват, че именно те ще подкопаят устоите на българското самосъзнание чрез грозните клевети, които отправят към историята и езика ни, към красотата, звучността и силата на българското слово.

Животът ни и днес е пълен с примери за пренебрежението и отхвърлянето, което понася родният език. Оказва се, че той наистина трябва да бъде опазван и от самите нас, защото ние допускаме в речника ни да се появяват чужди думи, които използваме. Да не говорим за медиите, които опростачват езика и непрекъснато заместват хубавите български думи с чуждици. Достатъчно е да пуснем телевизора, да слушаме радио и дори да четем вестник. Ако направим статистика, ще видим, че почти във всяко изречение има чужда дума. Например думите, които чувам най-често, са: дестинация, спорт, кликвам, юзър, стриктно, рейтинг, фешън, френд, мен, хейтвам. Особено в сутрешните предавания, когато са поканени различни гости, тези думи се чуват най-много.

Кое ни кара да се срамуваме от езика си? Този въпрос не ми дава мира. Аз лично смятам, че българският език е богат със своята синонимност и многозначност, че той крие в себе си неподозирани изразни възможности чрез малко думи човек да изрази големи чувства.

Бих искал и моите съученици и приятели да оценяват нашия език, защото ние сме тези, които трябва да се грижим за него, да се гордеем с него и да го съхраняваме, както това са правели първите български книжовници и всички техни последователи, за да съществува и пребъде родното слово.

Светлозар Нинов 8б

Вярвайте в посланието на Духа – то тръгва от думите

Какво стана с поезията?

Ами, оказа се, че и тя трябва да се адаптира към променящия се свят. И се появи феноменът „интернет поезия". Ако се бяхме сетили по-рано да съберем две и две, щяхме да получим четири, тоест да предвидим появата й. Ето, събираме увеличаващия се брой посетители в интернет и тяхната възрастова група, ширещата се посредственост под формата на лично мнение в социалните мрежи, най-честите теми, свързани с разбити сърца, себепознание и мечтите - и поезията е готова. Колкото е по-тъжна, толкова по-добре. Читателите в интернет може и да се увеличават, но още повече от тях са писателите. Поезия там е всичко, което се пише, всяка „биография на слъзните канали". Със сигурност Пенчо Славейков и Гео Милев са употребявали по-малко думата „поезия"за стиховете си.

„Поезия" е твърде силна дума за това, което четем в интернет. Това не са стиховете на Яворов и Дебелянов, изпълнени с дълбок смисъл, задаващи въпросите на битието. Не търсете дълго там и втори план, не очаквайте дълбока метафорика и естетическа наслада. Това са просто мисли на тийнейджъри, които си въобразяват, че знаят твърде много за живота. Но словото е за това – да изразяваме себе си, да изливаме чувствата си, нали? Може да не е поезия, но не може да отречем, че днес съществува виртуално творчество. Може би Ботев би му се присмял, би казал, че е несериозно и несъстоятелно, но то е факт. Но има нещо в думите на всички тези млади хора, което привлича.

Всеки ден четем най-различни неща в социалните мрежи, без да си даваме сметка, че те са част от едно ново творчество. Всичко, написано с думи и изразяващо позиция, е творба. Всеки ден четем за възмущението на хората от това, че не успяват да получат адекватна медицинска помощ, четем думите на хора, апелиращи да помогнем на бездомниците по улиците, подтикващи ни към добро, четем благодарностите към човека, който ти е намерил ключовете на улицата и ги е върнал… Всичко, което споделяме, без значение дали ще подредим думите като стихове, една под друга или просто ще седнем и ще ги нанижем като мъниста на конец, е нашето творчество на ума и душата. Да изразиш мнение в свят като днешния, в който думата значи толкова малко, е похвално. Ако това е начинът ни да останем мислещи и разбиращи хора, ако ще ни предпази от това да станем стадо, то тогава аз подкрепям първобитното ни творчество напълно. То е навсякъде около нас, творим го, без да осъзнаваме, и затова е толкова недодялано и простичко. Но не е задължително нещо да е перфектно, за да бъде достойно за внимание.

Стиховете на така наречените „интернет поети" също влизат в това число. Те, за разлика от гореспоменатите, се определят като творци, осъзнали са, че това, което правят е нещо, не е специално, но е нещо. Нахвърляни мисли, разказващи най-често за разбити сърца и несподелени любови. Да, на фона на Ботев, Яворов и Дебелянов тези теми звучат несериозно и недодялано, но всеки има право да пише, както и каквото намери за добре, и ако поне един стих намери правилната публика, ако поне една дума успее да помогне на някого по някакъв начин, ако поне в една твоя творба успее да се припознае някой, то тогава творчеството ти не е напразно. Тогава знаеш, че има смисъл, макар и малък.

Не отричам фейсбук творчеството, нито инстаграм поезията. Те съществуват и не е редно да ги съдим, ако изпълняват някаква функция. Словото е за това – да се изразяваме. С годините всичко се променя, променя се и творчеството. Днес, когато всичко около нас е технология, логично е, че мрежата ще е мястото, където думите ни ще намерят почва. Честно казано, предпочитам да чета оплаквания и разхвърляни мисли в стихотворна форма, отколкото да се мълчи. Защото тишината е много, много по-лоша участ за човечеството дори от празнословието. „Поезия" е твърде силна дума за това, което четем в интернет всеки ден, защото за него още не е измислена дума.

Синтия Чалъкова 12б

Език мой

- Думата "азбука" възниква от произнасянето на първите две букви от глаголицата.

- В оригиналния вариант на кирилицата, съставен от Св. Климент Охридски, има 44 букви за 44-те звука, за разлика от сегашната българска азбука с 30 букви.

- Днес кирилицата се ползва от около 300 милиона души в цял свят. Освен в България, азбуката е официална в Беларус, Босна и Херцеговина, Киргизстан, Северна Македония, Монголия, Черна гора, Русия, Сърбия, Таджикистан, Украйна, а до 2018 година и в Казахстан. Преди десетилетия азбуката е ползвана и в Туркменистан, Узбекистан и Азербайджан и др.

- През 2007 година кирилицата става едва третата официална азбука на Европейския съюз след латиницата и гръцката азбука.

- В продължение на няколко години Хитлер многократно осъществява натиск върху българските държавници за отмяна на кирилицата и приемане на латиницата като официална азбука.

- До края на 70-те години на XIX век кирилицата се е ползвала и в Румъния

- И макар да не е научен факт, а по-скоро констатация – по света кирилицата неправилно е позната като „руската азбука" – несправедливост, дължаща се вероятно на прозаичната причина, че руският народ е най-многобройният, който я използва.

Зина Махмудова 11б

Ева Салиева 6г

Гергана Карталска 5г

Журналистическа разходка

Писател или читател – кое е по-трудно?

Не знам колко от вас го правят, но аз и мои приятели много обичаме да обикаляме по книжарниците, когато излизаме. В повечето случаи не си купуваме нищо, просто разглеждаме и обсъждаме. Забелязахме много интересна тенденция обаче – колко много нови български книги са се появили. Те наистина са толкова много, че е трудно да ги прочетеш и да си създадеш мнение по въпроса дали имаме качествена литература, или не. Ако не вярвате, направете го и вие: влезте в една книжарница и вижте как половината книги вътре са писани от наши писатели. Нека ви разведа!

В този ъгъл виждаме автобиографии. Питате дали има биографии? Не, само автобиографии! Писани както от известни творци, прославили страната ни, така и от влогъри и инфлуенсъри. За какво пишат вторите ли? Как за какво?! Да си едва на 24 години и да имаш цели 100 хиляди последователи в Инстаграм, малко ли ви се струва?! Тези хора разказват за пътя към славата и трудностите в това да си известен от първо лице, уважавайте ги малко! Ето на този рафт пък има съвети как да бъдем по-здрави и по-продуктивни личности! Кое му е продуктивното на авторите? Самият факт, че са написали книгите, разбира се, малко ли е?! Сега погледнете насам! Ето ви поезия! Да, тук има хубави неща, но за съжаление не мога да дам пример, просто са прекалено много. Да, господине, това там е Папи Ханс, който изпя „Кекс", всъщност поезията му е хубава, не бързайте да съдите. А, ето книги за правилно хранене и фитнес! Знам, че точно това търсите, млади господине! Кажете кой ви е фитнес инструктор, те всичките имат книги. Не ходите на фитнес?! Ама вие що за млад човек сте!...А тук имаме страхотни исторически романи! Не са ли множко?! Не, госпожо, какво говорите?! Народ с такава богата история винаги има за какво да говори! Е, вярно, информацията от няколко книги може и да се припокрива, ама Вие затова ще си купите само една, нали? Хайде сега играйте на ончебонче и избирайте коя, че книжарницата затваря!

Сега да отидем в библиотеката на центъра и да попитаме колко хора на ден идват да си вземат някое четиво. Числата май не се припокриват... Нормално ли е да има повече писатели, отколкото читатели? На какво се дължи това и изобщо как можеш да пишеш, без да четеш?

За да отговорим на този въпрос, трябва да погледнем кои са тези, които пишат. Мнозинството са млади ютюбъри, популярни сред тийнейджърите, ненавършили 30 години. Разказват за себе си и за живота, който току-що са започнали да живеят. Явно това е начин, по който да печелят пари и аудитория, и им се получава, защото голям брой подрастващи купуват книгите им и ги следват. За тях това е плюс, но надали е така именно за малките им читатели. Обръщам се към тях, към тези, които купуват книгите им – наистина ли са ви полезни тези хора? Наистина ли ви казват неща, които никой друг не казва? Самите те вслушват ли се в съветите, които пишат, добър пример ли ви дават с поведението си? Заслужава ли си да давате парите, които родителите ви с труд са изкарали, на хора, които не са направили нищо значимо в живота си, освен че са снимали по едно видео веднъж в седмицата? Мога да ви отговоря – НЕ!... Тъжно е, че ви лъжат, за да печелят от вас. Тъжно е и за онези, които имат истински талант, но не са оценени, заради „новите ни автори". Тъжно е и за великите ни писатели и поети, останали в българската литературна история, които прекарват живота си в борба и мизерия, за да бъдат заобичани от аудиторията едва след смъртта си. Нима имената на Изабел, Стан и Слави Панайотов могат да се намират до тези на Иван Вазов, Пейо Яворов и Атанас Далчев?!

А как изобщо стигнахме дотук? Допреди един век е било много трудно да станеш писател, авторите са си измисляли псевдоними, издавали са в периодичен печат и са създавали куп творби, за да бъдат после отхвърлени от издателствата. А днес всеки втори има книга. Виждаш някой млад българин със средно образование и елементарни знания за съвест и морал: „Кво прайш, бе?"-„ Ми нищо, пиша кига...". Сигурна съм, че свободата на словото и на печата определено са помогнали за това всеки да казва какво мисли. Както и социалните мрежи. Всеки изказва мнението си, колко е правилно или не, няма значение, той има право да го направи и го прави. Добре, но колко е полезно? Изобщо има ли смисъл да го правиш, щом не казваш нищо ново, нищо, което да може да промени света? Реално не правиш нищо различно от другите около теб, а именно това се иска, за да бъдеш добър писател, водач, влиятелна личност!

Днес всеки иска да говори, да съветва, да бъде философ. Всеки се стреми да бъде писател, но няма и нищо лошо в това да си само читател. Изискват се умения да го правиш. Да влезеш в мислите на друг човек, да усетиш смисъла на думите, които е използвал, да разбереш това, което иска да каже. Май да четеш книги е по-трудно от това да ги пишеш...

Зина Махмудова 11б

Репортер

ПОЧЕТНАТА СТЪЛБИЧКА ИМ ОТИВА

Запознайте се с постиженията на плувците от 6в клас

Те са млади, амбициозни и успешни. Срещаме ви с обещаващите таланти в плуването: Валентин Гечев, Велислав Тошков, Вяра Миткова и Тодор Тодоров. Свърза ги както спортът, така и училището – и четиримата са от 6в клас, и четиримата се трудят неуморно, винаги си поставят високи цели и стремглаво ги постигат.

Поискахме да ни разкажат малко повече за себе си. Попитахме ги кога и по каква причина са започнали да плуват, кои са били първите им състезания и лагери, коя е любимата им дисциплина и колко медала имат. Поинтересувахме се какво е хобито на всекиго от тях и към каква професия са се насочили. Споделиха още кой ги подкрепя и доволни ли са от успехите си.

Валентин казва, че плува от четвърта група в детската градина.

Започва тренировки покрай своя по-голям брат. Още на първото състезание, в което участва, печели медал – бронзов, в дисциплината 25м кроул. До момента е най-горд със своето представяне на състезанието в Лесковац, Сърбия. Любимите му стилове са *гръб* и *делфин*, смята, че на тях се представя най-добре. Вальо иска да се занимава професионално с плуване. Спомня си как баща му учи него и брат му да се задържат над водата, а сега мечтае за нови лични постижения в плуването. През свободното си време обича да кара колело и да подобрява физическата си форма.

Велислав споделя, че започва малко по-късно с тренировките по плуване, но успехите не закъсняват. Преди това дълго време се занимава с футбол, но вдъхновен от своя баща – шампион в дисциплината *делфин*, Велислав се гмурка

в дълбокото. Записва се в плувната паралелка, скоро напредва и започва да ходи по състезания. Посочва, че до момента се е представил най-добре на Международния турнир Пирин – Благоевград. Любимият му стил е *делфин*. В трудни моменти до него е семейството му. Харесва състезанията и се старе да бъде все по-добър. Мечтае някой ден да е толкова успешен, колкото своя идол Майкъл Фелпс.

Вяра ни отговаря, че започва с тренировките преди 7 години покрай своята братовчедка, като преди това не е умеела да плува. Спомня си първото си състезание – било е в Плевен, плувала е 50 м

кроул и 50 м *гръб*. Спечелила е съответно второ и трето място. Най-горда е от представянето си на ДЛОП (Държавно лично-отборно първенство) в Сандански, на което е подобрила своите времена във всички дисциплини. Основният ѝ стил е *гръб*, любим ѝ е заедно с *бруста*. Първият лагер, на който е била, е в Камчия през 2017г. Ще го запомни с това, че там открива много нови приятели. Вяра има желание да се занимава с плуване професионално. В свободното си време играе федербал и волейбол. Харесва лекарската професия. В трудните моменти до нея плътно застава семейството ѝ. Доволна е от своите успехи и гледа смело напред.

Тодор разказва, че плува от 6-годишен. Захваща се с тренировките, за да пребори астмата. В

началото изобщо не му харесвало да се приближава към водата, но после вижда, че няма нищо страшно. На своето първо състезание в града плува 50 м кроул вместо необходимите 25 м и завършва втори. Най-доволен е от представянето си на състезание в София миналата година. Плувайки в басейн „Дианабад", печели 7 медала, от които 4 златни, 2 сребърни и 1 бронзов. Тодор споделя, че харесва всички стилове, но набляга на кроул и делфин. Казва още, че благодарение на спорта е по-отговорен, дисциплиниран и самостоятелен. Плуването за него е страст, но съзнава, че иска да се развива и в друга посока – мечтае да стане лекар. В свободно си време играе футбол и обича да се разхожда със своите приятели или със семейството си, което винаги го подкрепя. Тодор посочва, че най-много го мотивира неговият треньор. Шестокласникът вече има *79 медала*: 39 златни, 21 сребърни и 19 бронзови. Устремен е към нови върхове.

Ира Карабиберова, 6в клас

Представители на нашия екип – част от националната „Работилница за репортери"

Илияна, Християна, Людмила и Божидара минават на друго ниво в журналистиката

За първи път млади журналисти от нашия екип кандидатстваха в журналистическия конкурс-обучение „Работилница за репортери". Изпратиха свои есета и бяха одобрени за участие. Илияна и Християна от 12 клас, Людмила от 10 клас и Божидара – от 9 клас. Те вече са готови да се впуснат в това приключение и работят по втората тема „Изборите – има ли основания за оптимизъм". Щастливи сме, че ученици от нашия екип са част от шестото издание на националния конкурс, защото ще получават ценни насоки и менторство от популярни журналисти, специалисти, университетски преподаватели. Най-добрите материали ще бъдат публикувани, като по този начин ще намерят и своя път към широката читателска аудитория. Голямата награда за победителя в конкурса е пътуване до Брюксел и посещение на Европейския парламент. Най-изявените дванадесетокласници сред участниците в „Работилница за репортери", които желаят да продължат своето образование в журналистическа специалност, ще могат да се обучават в избрана от тях дисциплина в УНСС, направление: "Обществени комуникации и информационни науки", специалности "Медии и журналистика" и "Медия икономика", без полагане на задължителния изпит по „Български език и литература". Но най-голямата награда е възможността за обучение!

В@з Буки Веди

Малки математици преме-риха сили в национално състезание

Димитър от 2г е с най-висок резултат сред връстниците си от Плевенска област

В Националното математическо състезание „Европейско кенгуру" през март се включиха ученици от първи до четвърти клас - първокласниците Ванеса Димитрова, Елиза Скравенска, Нели Петкова и Самуил Недялков, второкласниците Богдан Дюришич, Божидар Йорданов, Димитър Спасов и Светлин Кънчовски. Представител от четвъртокласниците беше Антон Димитров. Всички те защитиха достойно името на училището. Димитър Спасов от 2г клас е с най-висок резултат от всички второкласници от Плевенска об-

ласт. Това за него е поредният успех. Гордеем се с него и му пожелаваме още много награди!

В@з Буки Веди

Седми пореден финал за нашето училище в Spelling Bee 2021

Малко преди началото на училищния кръг на състезанието по правопис Spelling Bee 2021нашите участници вече бяха заели местата си в зала „Европа". Те нетърпеливо очакваха началото на събитието и разглеждаха с интерес грамотите за участие. За членове на журито бяха поканени г-жа Валерия Цветанова и бившият възпитаник на нашето училище, както и пчеличка в състезанието - Велислав Въглев, който беше диктор. А негови помощнички бяха ученичките Мария Стоянова, Албена Методиева и Йоанна Цветанова. Водеща беше г-жа Десислава Бинова. В първите кръгове думичките бяха кратки и лесни и нашите състезатели се справяха със спелуването. Постепенно обаче нивото на трудност се повишаваше и малките грешки, които децата допускаха, водеха до отпадане от надпреварата.

След около 11 кръга оспорвана словесна битка победата с думата *cinnamon* грабна Марина Костова (7а клас), която успя да надделее над другата финалистка Ана (4в клас). И двете финалистки се класират за регионалния кръг на Spelling Bee.

Поздравяваме нашите пчелички за блестящото им представяне. Единственото, което ни остава, е да им пожелаем успех оттук нататък.

Марина Костова и Ана Постълуейт се представиха достойно на регионалното състезание, което се проведе в електронна среда на 26, 27 и 28 март 2021. Ана се класира и продължава към финалния кръг. Това е седми пореден финал за нашето училище!

Албена Методиева 9в

Един различен час

С мисъл и упорство всичко се постига

Аз и моят клас – 6б, имахме един от най-интересните часове по български език и литература досега. Проведе се в платформата Zoom, а представители от Регионалната библиотека „Христо Смирненски" участваха в занятието с нас. В месеца на Националния маратон на четенето научихме много за Жан дьо Лафонтен – един от най-популярните баснописци на 17 век, прочут и до ден днешен. Роден е във Франция, тази година се отбелязват 400 години от рождението му, а творчеството му е вдъхновено от великия Езоп.

Показаха ни интригуваща презентация за Лафонтен и басните. Научихме най-различни, любопитни неща за тези произведения, за които не сме се замисляли, а след това направихме кратък тест – проверка на наученото. Справихме се отлично, показахме ученолюбието и жаждата си за нови знания.

В края на часа представихме три от басните на Лафонтен. Съучениците ми ги прочетоха по роли. Накрая бяха изведени следните поуки: „По външност не се съди, тя често заблуждава", „Не очаквай помощ от хора, които не те разбират и не оценяват труда ти.' , „Който бърза, бавно стига! А с мисъл и упорство всичко се постига".

Часът премина неусетно бързо, забавлявахме се, а и научихме нещо ново!

Марина Боева, 6б

Скритите послания на думите

Тихият избор

Човешкото съществуване е път от житейски избори – обмислени или спонтанни, правилни или пък грешни. Всички тежат еднакво на мястото си, остават. Във време, когато надделява крясъкът, гръмкото говорене и желанието за доказване пред другите, младите журналисти помислиха в какво се изразява осмисленият, стаен дълбоко в душата избор, какво коства на човека той, каква е силата му, към какво води.

Всеки ден човек се изправя пред избори в своя живот. Някои са от типа: „Какво да обядвам – ориз или картофи?“, „Рокля или дънки да избера днес?“ и т.н. Често обаче човек трябва да прави избори, които могат да променят живота му. Тогава нещата стават далеч по-сложни, родителите ни няма да взимат решенията вместо нас, дори няма да ни напътстват.

Всеки наш избор е свързан с лишение. Трябва да изберем измежду две и повече неща – това, което сме предпочели, веднага ни отдалечава от останалите възможности. Винаги е така в живота, губиш едно, но за сметка на това печелиш друго.

Понякога се налага да правим избор заради любим човек. Дълго се чудим, търсим правилното решение, обмисляме възможностите. Избираме това, което ще ни донесе успех, или онова, което е правилно. Както в разказа „Серафим“. Серафим сам се поставя пред избор дали да помогне на непозната жена, като и даде пари, или да не го прави и да има ново палто. Той върши добрината да услужи с пари, защото това чувства за правилно. Това е художествена измислица, но това не означава, че не може да вземем пример от нея.

Всеки се изправя пред трудни решения. Тези решения зависят само и единствено от нас самите. Слушайте себе си! И не се повлиявайте от това какво ви казват другите! В крайна сметка след избора съдбата ще ни покаже дали е той бил правилният.

Александра Лакова 6а

Всеки от нас знае смисъла на думата „добро“. То е навсякъде около нас: в нежен поглед, в нечия усмивка или в подадена към нас ръка. Да добруваме, се учим още от ранна детска възраст. Фолклорните приказки и песни ни показват пътя и силата на доброто. Родители и учители ни съветват да бъдем добри хора, да подадем ръка на приятел, да помогнем на някой в нужда. Литературните произведения, които изучаваме в училище, ни поучават, че за да сторим добрина, трябва да умеем да съпреживяваме, да сме състрадателни, да закриляме, помагаме и обичаме.

Като човек, научил този житейски урок, се старая да помагам на всеки в нужда. Пишейки, се замислих за чувството, което изпитвам, когато някой в труден момент ми подаде ръка. Това е чувство на облекчение и благодарност. Замислих се и за емоцията от сторената от мен добрина – изпитвам удовлетворение, усещам се пълноценен, щом съм бил полезен.

Тук е моментът да споделя обаче, че невинаги се чувствам така. Неведнъж след като помогна на близък, в последвал момент той/тя ми отвръща със зло, а това наранява. Не очаквам жестът ми да бъде възнаграден, но и най-малко очаквам незаслужена злина.

В края на подобна ситуация се питам как може някои хора да са толкова неблагодарни, да забравят получената добрина и защо това ме наранява.

Отговора на този въпрос открих в разказа на Йордан Йовков, озаглавен „Серафим“. Той сякаш отвори пред мен нов прозорец към света и ми помогна да погледна на добротворството по нов начин.

Осъзнах, че истинско добро е онова, което правим, без да очакваме нищо в замяна – благодарност, похвала или каквото и да било. Ето тогава онези, ненаучили уроците по добруване, не биха могли да ме наранят. Истинско добро дело правим, когато сме подтикнати от гласа на сърцето си. Това е тихият, смирен и осъзнат избор да добруваме.

Той е тих, когато идва дълбоко от душата ни, без користна цел или стремеж за собствена облага.

Осъзнат е тогава, когато си истински добър човек, обичаш хората около теб и се чувстваш длъжен да откликнеш на нечия неволя.

И е смирен, когато не очакваш благодарност, и се чувстваш в мир и хармония със себе си от стореното добро.

Осъзнах, че добрината е подарък, а не томбола, в която си разменяме дарове. Подарък, който поднасяме от сърце, с единствената цел да зарадваме някого.

Всеки от нас получава ежедневно този подарък от родителите си. За мен те са истинският пример за тях, осъзнат и смирен избор. Те добруват безспирно над нас. Дори когато сме недоволни, сърдити, неблагодарни, те прощават и неуморно избират в наша полза, избират, за да сме щастливи ние. Добрината им е тиха, тя идва от сърцата им, подплатена с огромна доза любов. Никой от тях не афишира кой какво е дал и направил за детето си и не очакват нищо в замяна. Всеки от тях вярва, че да помогне на детето си, е негов дълг. И добруването им над нас ги прави истински щастливи.

Щаслив съм и аз, че преоткрих смисъла на добротворството. Думите на английския писател Джон Бъниан: „Никога няма да се почувстваш жив, докато не сториш добро за някой, който не може да ти се отплати“ ще се превърнат в мое мото. Оттук нататък за мен е маловажно дали добрината, която съм сторил, ще ми се върне, както казват хората, или ще бъде оценена. Ще слушам гласа на сърцето си и знам, че то няма да ме подведе и разочарова тогава, когато съм поел по пътя на доброто.

Стиан Симеонов 6а

Какво значи тихият избор? И аз не съм сигурна. Вероятно може да бъде изразен по много начини, но е много възможно и да не узнаем, че вече е направен.

Понякога не са нужни думи, защото всичко може да се види в очите или да се чуе от сърцето. Невинаги думите са способни да изразят човешкия избор. Дори понякога зад думите крием истинския си избор, страховете си, себе си.

Пример за тих избор е този на славея от приказката на Оскар Уайлд „Славеят и розата”. Там сърцето на малката птичка е изпълнено с вдъхновение за истинската любов. Мъките на студента карат славейчето да направи всичко, което може, за да спаси „истинската“ му любов. В отговор на мъките малкото славейче дава безценния си живот за аленатa роза, която щяла да даде живот на любовта. Но уви, жертвата била напразна, накрая розата лежала смачкана на пътя, а безжизненото телце на славейчето, заобиколено от високите треви до храста. Студентът никога няма да разбере, че някой е дал живота си, за да може той да бъде щастлив.

Тих избор е и този на Серафим от разказа на Йордан Йовков. Чудноватият човек дава всичките си пари на непозната в нужда, без да иска абсолютно нищо в замяна. Неговото желание да има ново палто бледнее пред дълга на жената да спаси живота на мъжа си. Разнищеното и окърпено палто всъщност не е толкова лошо, то е доказателство за многобройните смирени избори, пред които е бил изправян героят, и които е правел в името на другите. Ако Серафим не помага, той ще се чувства празен, не би бил като истинските ангели.

Не всеки може да прави тих избор. За да успее, трябва да не е лицемерен, да не е суров и най-вече да не е лош. Само тези хора, чиито сърца са чисти, изпълнени с невинност и любов, могат да правят тих избор. Те са способни да подадат ръка и да стоплят някого с добротата си, без да се възгордяват. Хората, правещи тих избор, са истински спасители, те поставят другите пред себе си и не очакват нищо в замяна.

Тихият избор е избор на сърцето. То винаги нашепва, но само истински честните – добротворците – са способни да го чуят. Те изпитват най-голяма нужда да помагат и да върнат слънцето след дългата непрогледна нощ.

Много хора правят такъв избор, но няма никога да разберем кои точно, защото само те ще знаят какво и колко добро са направили. А отплатата е чуждото щастие, то храни душата!

Полина Маринова 6б

Поглед към доброто

Колко е светло? Блести, почти нищо не виждам. А, и ти ли си тук? Какво ще кажеш, нали е красиво? Но къде сме всъщност? Тук прехвърчат толкова създания. Бързат, накъде ли са се запътили? Да правят добрини, ли казваш? Че защо? А на кого? На всички ли? Дори и на непознатите, но как така? Казваш и безкористно?

Тя ме хваща за ръката и ме повежда. Питам я къде отиваме, но тя не казва. Летим от не повече от десетина минути, а на мен ми се струва като цяла вечност. Всичко около нас е толкова красиво и бяло, заобиколени сме от облаци, но тези тук не са като онези, които виждаме всеки ден от балкона, тези са някак чисти, твърде бели, неомърсени. Всички създания наоколо ми се усмихват. Те приличат

АлескандърПресолски 5а

на хора, но някак са по-различни. Имат крила и кръг, светещ доста ярко над главите им. Докато анализирах всичко, покрай което преминаваме, не усетих кога до нас се е приближило едно от магическите създания. В едната си ръка то носи доста дебела книга, а в другата има една малка бяла торбичка. Стана ми интересно какво пише в книгата и какво има вътре в кесийката. Но докато се реша да попитам, създанието ни беше вече подминало. Колко бързо лети, а колко е красиво!

Отново политаме, все по- нависоко и по-нависоко. Кацаме, а до нас се приземява едно огромно чисто бяло гълъбче, което ни качва на гърба си и ни отвежда при една жена, чието лице не мога да видя. Тя е облечена с една огромна бяла мантия, която я закрива цялата. Жената стои на един стол, наподобяващ кралски трон, а зад нея има димна завеса, на която се прожектират някакви неща – позаглеждам се и разпознавам хора и места, на които съм била. Докато гледам „монитора“, нещо започва да писука и всичко започва да почернява. Настава смут, всички политат. Ние също тръгваме. Този път полетът е доста по-бърз и осъзнавам, че най-накрая се качваме на върха. Кацаме. Тук горе е пълно с ангели, а долу – с хора. Чак сега забелязвам, че всички крилати имат книга и торбичка в ръцете си. Едно по едно ангелчетата разтварят книгите си. Можеш ли да предположиш какво има вътре? Имена. Всяко от тези красиви създания прочита по едно име, разтваря торбичката, в която между другото има златен прашец, полита и слиза при човека, чието име е прочело, и го поръсва с прашец. Черното полека започва да избледнява.

Тя ме хваща за ръката, поглежда ме в очите, разтваря книгата си, прочита името ми и казва:

– Бабо, прашецът, с който ние, вашите ангели пазители, ви поръсваме, се нарича прашец на добрината, чиято цел е да направи вашия свят долу аналогичен на нашия Рай тук. Понякога вие хората правите лоши неща и като резултат нашият свят почернява. Тогава се налага да ви напомняме колко ценна е всъщност добрата постъпка и красивата дума. Никога не забравяй това, че светът има нужда от добрина! Не е нужно да си ангел, за да помагаш на човек, който има нужда от помощ, нито пък е необходимо да имаш криле, за да разпръскваш прашеца на добрината. И ти можеш да бъдеш ангел, просто се усмихвай по-често.

Целува ме, поръсва ме с прашеца и се усмихва.

Защо съм в леглото? Сънувах ли? Как е възможно, та всичко изглеждаше толкова реално, няма как да е било измислица.

А защо навън вали така? Поглеждам през прозореца и виждам едно момиченце с малкото си кученце да стои голо и босо на ъгъла на улицата, опитвайки се да се скрие от дъжда. Гледката, признавам, ме стъписа. Обувам набързо гуменките си, намятвам якето си и изхвърчам през вратата. Отивам при тях, хващам момичето за ръка, а кученцето прегръщам силно. Бързо влизаме вкъщи, правя им нещо за хапване и ги завивам с две одеяла. Кученцето очевидно е било премръзнало и затова веднага заспива. Момиченцето въпреки всичко се усмихва през цялото време, приказваме си, смеем се и изведнъж дъждът спира, и изведнъж изгрява слънце. Един от лъчите докосва лицето ми, сякаш е целувка или пък милувка от скъп приятел, или пък може би е благодарност. Кой знае…

Илияна Алексиева 12б

На добър път, зрелостници!
Отстоявайте се с воля и дух, живейте достойно!

Скъпи момичета и момчета от незабравимия 12а клас!

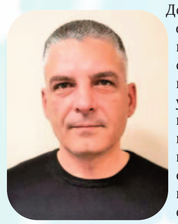

Дойде краят на петгодишното ни обучение, но се надявам това да не е краят на нашето приятелство. За някои това време вървеше бавно, за други – неусетно. Оттук нататък годините ще минават много по-бързо, отколкото сте очаквали, като мигове. Изживявайте ги така, все едно е за последно! Благодаря за времето, което прекарахме заедно, за изживените емоции, за шегите и закачките, за уважението ви към мен. Благодаря и на онези, които допринесоха за повишената ни комуникация с господин Митев. Благодаря!

Пожелавам ви успешни матури, кандидатстудентски изпити и в каквато и професия да се реализирате, да я упражнявате с удоволствие и любов, както аз.

На добър час и попътен вятър!

Ивайло Лачев, класен ръководител на 12а

За търпението, грижите и човечността – искрено и покорно: БЛАГОДАРИМ!

12а клас

Скъпи мои пораснали момичета и момчета от 12в клас!

Съвсем скоро ученическият живот за вас ще приключи. Вие ще поемете по нов път. За всеки един от вас той ще бъде различен, но ще води до това – всеки да намери себе си, да направи реални мечтите си, да постига всеки ден това, с което ще е полезен на себе си и на другите.

Все по-често ще ви се налага да вземате бързи, но и отговорни решения, ще трябва да се трудите много повече, но това е присъщо за зрелостта. А днес вие вече я имате, заедно със силата на младостта!

Така че бъдете смели, упорити и независимо от трудностите останете истински хора! Радвайте се на постигнатите успехи - не само от вас, но и от вашите близки и приятели! Така нещата придобиват истински смисъл!

Бъдете здрави, жизнерадостни и позитивни спрямо всяко предизвикателство!

С много обич:

Стефка Стойчева, класен ръководител на 12в

Години на щастие, на трудности и на сълзи. Години на приятелства, свади и много игри. Години на израстване, учение, знание. Годините, в които получихме образование. Излетяха, да, отидоха си като песен, но споменът за тях ще си остане вечен.Тук полетяхме, станахме готови за света, а на училището, нашия пътеводител - ще кажем искрено благодаря!

12в клас

Преподавам на учениците от 12б клас още от девети клас, но станах техен класен ръководител чак когато бяха в десети клас. За тези години сме имали приятни и не толкова приятни моменти – спорили сме, обсъждали сме и сме решавали проблеми, смели сме се...

Надявам се да имат едно сигурно бъдеще!

Надявам се да постигнат това, за което си мечтаят – успешна кариера и щастливо семейство!

Нека бъдат човечни, толерантни, борбени, отговорни, любопитни за света около себе си!

На добър час!

Мариела Първанова, класен ръководител на 12б

Мили мой 12г клас!

Винаги ще помня първия ми час с вас като класен ръководител – няма да крия, че бях притеснена от поредното предизвикателство, пред което се изправях. Очаквах да видя непознати лица, различни характери и погледи, изпълнени с недоверие. Но това, което се случи още през този първи час, беше „усещане за клас". Усетих ви и ви приех като моя клас. Бях сигурна, че от вас ще се получи един добър екип и не сгреших. И вие го доказахте - добронамерени, отзивчиви, сплотени и отговорни. Дори в провиненията и мързела по отношение на ученето бяхте единни!

Останете задружни и в бъдеще! Ревниво пазете своето приятелство и си помагайте! Бъдете целеустремени и живейте достойно! Сбъдвайте мечтите си! Вярвам, че вие можете!

Христина Стоичкова, класен ръководител на 12г

До моя клас

Не бих променила и секунда от изживяното

Вечно мрънкащи. Винаги недоволни. „Кокошарникът". За 5 години имахме много имена, спечелихме много прозвища. Но в края на своя училищен път ние сме това, което сме. Много различни хора, събрани на едно място по неволя, с много негативни, но и някои завидни черти. Много ни критикуваха, малко ни оцениха. Много думи, съвети и молби изслушахме, обещавахме, опитвахме се и въпреки всичко не успяхме да станем колектива, който всички искаха да бъдем. Никога не станахме този задружен, неразделен клас, в който всичко се случва лесно, няма препирни и за който се пее в песните. И все пак всички тези години не бяха напразни. Постигнахме много и то не само помежду си. Създадохме спомени, приятелства и конфликти, които няма да бъдат забравени. Не станахме едно цяло. И как бихме могли, след като сме толкова различни. Но успяхме да създадем връзка помежду си, която не е приятелска и в същото време е здрава. Успяхме да се научим да се застъпваме един за друг, без значение пред кого. Онова, което ни обединяваше трайно, беше това, което в нашите очи изглеждаше нередно и което наричахме неправда. Не звучи хубаво, но е факт, че в доброто бяхме разединени, а в лошото застаявахме като един.

Не станахме колектив, защото не поискахме. В един екип не е важен човекът, важна е общата цел, важно е всеки да остави собственото си мнение и характера си на заден план, за да може нещата да се случват. Ние избрахме да съхраним индивидуалността си, защото точно това ни свързва – колко всъщност сме различни един от друг. Това е нашето най-голямо постижение, най-голямата гордост – никога не се променихме, пораснахме, научихме се, но продължихме да вярваме в различността си.

И въпреки дългите години, изпълнени с трудности и радости, смях и тъга, всяка усмивка, сълза и казана дума днес, пишейки това последно, прощално слово до моя клас, ми носи огромно щастие. Не бих променила и секунда от изживяното. Не бих желала да споделя това време с никого другиго освен с вас, а само бих искала, ако можех да го изживея пак.

Синтия Чалъкова 12б

Много мина, малко остана. Нашият път в училище приключва. Не ще чуем повече звънец или гласа на госпожата. Казваме „довиждане" на училището, спомняйки си всички хубави и лоши моменти, усмивки и сълзи, успехи и неуспехи. Обръщаме поглед към едно ново начало, към следващ етап от живота си. Оставяме познатата сграда да живее винаги в сърцата ни и след години да си спомняме с усмивка за нея. Благодарни сме за всеки ден, всяка минута и секунда, за всичко научено! Благодарни сме на всекиго, положил усилия да ни възпита и ни направи хора през тези дванадесет години. Всеки спомен ще остане вечен вътре в нас – ярък и красив!

12б клас

„Повярвай, че можеш, и си изминал половината път до успеха."

Теодор Рузвелт

„И животът като баснята се цени не по дължината си, а по съдържанието."

Сенека

„Човек вижда толкова, колкото знае"

Гьоте

На прощаване

Сбогуваме се с училището, което през всички тези години успя да се превърне във втория ни дом. Когато през последната година минаваме по коридорите, като лента се редят и спомените – всеки поглед, всяка радост. Правим огромна и много важна стъпка към нов невероятен живот, който ще ни донесе различни емоции, преживявания и вероятно ще отговори на нашите очаквания. Научихме се да не се страхуваме, да не се отказваме и да вярваме в себе си. Благодарни сме за търпението и положените усилия. Благодарим ви, че ни научихте да покоряваме върхове!

12г клас

След солидните пет години, в които аз ви досаждах непрекъснато със своите статии, е време да си кажем довиждане. Прескачах от теми в теми, правех интервюта, отбелязвах събития, пишех есета и моето име често фигурираше под текстовете. Но това вече приключи.

Честно казано, пътят ми във вестника никак не беше труден. Може би доста хора си смятат, че да измислиш или съставиш текст си е сложна задача, но истината е, че няма нищо такова. Това беше един изключително вълнуващ за мен път. Единственото трудно в цялата работа беше да се накарам да седна да пиша, защото битката с мързела е винаги кървава и страшна и никога не завършва добре.

Всъщност пиша това не само за сбогуване, а и за благодарност. Защото вестникът на това училище беше първото място, което ми даде възможността да правя най-любимото ми нещо – да пиша. Тук получавах напътствия, за които съм изключително благодарна. Тук получих възможност за изява, разбиране и аудитория. Хубаво е да знаеш, че някой чете това, което си написал. Това те мотивира.

Пътят ми в този училищен вестник ми помогна много, изгради ме. Докато пише, човек трябва внимателно да вижда гледни точки, да проучва, да знае, но най-вече да мисли. И това е мястото, което ми помогна да развия своята мисъл, литературните си способности, да изградя позиция за толкова много неща. И сега съм готова да вляза в живота като личност, като човек с мнение.

Радвам се, че имах възможност да бъда тук, да пиша в този вестник, да уча в това училище и текстовете ми да четете точно вие. Радвам се, че този вестник ме възпита, помогна ми да се развия и ми даде свобода да се изразявам.

Е, отървахте се от мен! Но други ще ме наследят и те са още по-добри. Млади таланти, чиято позиция трябва да оценявате. Защото тези след мен имат изключителни умения и ще продължат да създават този вестник. Защото написаното остава!

Християна Тасева 12в

Когато зрелостта говори

Пораснах в междучасията

От гоненица до житейски въпроси и граждански задължения

Когато бях малка, смартфоните тъкмо навлизаха в употреба. Facebook беше създаден две години след раждането ми, в същия месец дори. Популяризира се чак през 2009 г., когато аз тъкмо влизах в първи клас. Можех да гледам детски и филми само по телевизията или на DVD, а междучасията си прекарвах, като играех на гоненица в класната стая, когато учителката не беше там. Оттогава почти всичко се е променило.

Не съм сигурна кога пресветна лампичката. Кога в най-общи думи „пораснах“. Дезориентиращо е, но поне не съм сама на този ръб. Дори да се замисля за себе си отпреди една година - тъкмо станала пълнолетна преди карантината и нетърпеливо чакаща следващата година, за да се свърши с „мъчилището“, намирам екстремни разлики. Но не само в себе си, а в съучениците си също виждам напълно различни хора. От гоненица минахме на смартфони, от колела и бележници - на коли и шофьорски книжки; бални рокли, костюми, ресторанти. Същевременно вече обсъдихме кои учители са ни любими, сега трябва да си поговорим за политически нагласи, партии, политици. Граждански задължения, работа, студентство…

Плашещото е, че тепърва ни предстои да узреем. Пораснахме физически, отчасти психически, но все още виждаме нещата от гледната точка на дете, което тепърва ще види грозното лице на живота. И ще се очаква от нас да можем да се справяме с проблемите сами. След 10 години трябва вече да сме се затвърдили като характер, да сме се установили в кариера със стабилно заплащане, да сме си намерили дълготраен партньор, да сме достатъчно узрели, за да можем да мислим за собствени деца, които ще отгледаме, докато минават по същия път и стигат до същите заключения. Всичко това няма да се случва веднага едно след друго. Ще има „междучасия“, които ще бъдат с различно времетраене и най-вероятно няма да ги чувстваме като почивка. Постоянно ще се чудим кога ще дойде следващото предизвикателство. Кой е следващият приятел, с който ще загубя връзка? Какво ще е следващото световно бедствие, което ще преживея; ще го преживея ли?

Още колко време ще мога да тичам при мама и тати за помощ?! Ох, стигнахме и до екзистенциализма. Надявах се да го избегна в тази статия... Изглежда това също е част от порастването. Като по-малки бъдещето не ни плашеше, ние живеехме в настоящето; всеки ден беше нова игра, нов приятел, ново приключение. Сега несигурността е плашеща - всеки ден е нова тревога, нова загуба, ново предизвикателство. Странно е. Човек очаква, че с напредъка на годините ще ставаме по-смели, а всъщност става обратното. Повече тревоги, повече притеснения, по-малко време, никаква почивка.

Може би очаквате да кажа все пак нещо оптимистично, че точно в това е „красотата“ на живота - неговата несигурност. Но нека бъда реалистка, точно това е грозното. Пауза за драматичен ефект... и точно то е интересно. Мисля, че е детинско да гледаме на живота като на училище. Да, трудно е. И все пак, единственият начин да стигнете до хубавото е да преплувате океан от грозно.

Виктория Енева, 12в

Грехът и изкуплението

„Беше космос и след това дойде хаосът“. В човешката история доброто и злото са взаимно допълващи се сили. Крехкото равновесие, което те създават, носи на хората хармония и справедливост. Когато едното започне да взима превес, другото увеличава силите си, за да „изравни“ везните.

Грешникът може да се поправи, поправилият се може отново да сгреши. Този непрекъснат кръговрат съпътства човека в земния му път. Някои грехове са по-тежки от други и не могат да се изкупят с неделната молитва. Те се наказват със смърт. Тя е изкуплението, така трябва да бъде. Звуча ви като Йовков? Именно така той вижда света. Тази негова философия за живота поставя героите му в ситуации, където убийството се наказва със смърт. Като говорим за убийство, няма как да не спомена едно име - Индже. Суровият му нрав, липсата на страх и силата му са основополагащи за легендаризирания му образ. Безскрупулният главорез е страшен, но душата му се размеква пред лицето на една жена. Именно нейната красота го подтиква към греха. Този грях не може да бъде наказан. Смъртта му е показателна за болката и отмъстителната сила, която притежава грехът. Когато хвърлим бумеранг, той се връща с двойно по-голяма сила. Това е начинът, по който Индже запазва равновесието между доброто и злото.

Говорим за смъртта като най-тежък грях? Ами ако тя е предизвикана в нелепа и неизбежна автомобилна катастрофа? Само Бог може да определя тежестта на греховете. Ако една кражба е извършена с нечовешка ярост и злост, то тя е по-наказуема от убийството. Всеки от нас се ражда чист и непорочен. За съжаление не всеки от нас успява да „откаже“ на дявола. Трябва да определим кое е грях и кое - грешка. „Извинявай, сбърках!“, казано веднъж в правилния момент и на точния човек, е безценно. Грешката се превръща в грях, когато започне да ни тежи на съвестта. Едва тогава осъзнаваме сериозността на ситуацията и колко важно е да сме чисти пред себе си. Защото, докато живеем, терзанията, които изпитваме, се отнасят само до нас и душите ни. Затова е важно да сме в хармония с душата си. А другото? Другото го решава Бог. Случвало се е да грешим. Произвеждането на безцелни изстрели с пистолет е грешка, но хладнокръвното насочено убийство е грях. Именно това е разликата. Грешките се правят от тялото, а греховете се извършват от душата. Кой би живял нормално с грях, било то лек или тежък? Опетнената душа винаги тежи. Тя ни пречи да живеем, да се смеем, да сме себе си. Най-голямата грешка на грешниците е да мислят, че никой никога няма да им прости. Всеки има право да се покае и извини. От „извинявай“ след спречкване на футболен мач до смъртна присъда заради убийство - всеки трябва да пречисти душата си. Ако още приживе пречистим душата си, изтърпим наказанието си и се реванширame за грешките си, няма да има нужда да сме на мястото на Данте в първа част на „Божествена комедия“. Тези, които смятат, че грехът им не може да бъде изкупен, са хора, решени да минат и през Ада, и през Чистилището. Това е само защото ги е страх от правдата и реалността. А тя е такава, престъпление-наказание, грях-изкупление. Смъртта невинаги е висша форма на изкуплението и наказанието. И невинаги грешката е грях. Невинаги на виновника съвестта му тежи и невинаги на праведния душата му е чиста.

Имаше една житейска философия. Ин и Ян! Без доброто има само зло. Чистото зло е хаосът. Без зло има само добро. Чистото добро е космосът. Но космосът не може да съществува без хаоса. Тези сили винаги ще са в равновесие, защото по време на убийство някой друг човек дарява орган и спасява човешки живот.

Марио Петков 12б

Какво стана с „лудите“?

Има ли луди, или всички сте нормални? Има ли пияни, или всички сте трезвени? В какво се крие онази сакрална лудост, която на пръв поглед плаши, но после неусетно те привлича да й се поддадеш напълно? А не е ли красива и онази смелост, която придобиваш след поредната глътка?

Къде изчезнаха лудите, къде изчезнаха онези, от които светът имаше нужда тогава и от които има нужда сега? Наистина ли ги няма? Ако ги повикам, дали ще ме чуят? Колкото и силно да викам, сякаш не се показват и не ги чувам. Да не би да ме смятат за предател, а може би пък въобще ги няма? Не, няма как да са изчезнали. Отказвам да повярвам, че онзи бойчогняновски плам не ни държи пламнали и днес, че женската сила в душата на Рада е вече безразлична за нас или пък че подвигът на опълченците е тотално забравен. Не. Тази лудост е в душите ни, в душите на всекиго от нас и не може просто така да бъде заличена. Онази, свещената лудост, която те кара да озверяваш при всякакъв вид посегателство над найценното ти, е както непонятна, така и величава. Красотата на подвига на Кочо, необикновената сила на перущенци, която ги прави с великите равни, или пък необикновената дарба на Левски да посее семето на промяната в душите на българите – това е лудост. Смъртта на апостолите в романа „Под игото“ в името на родината, саможертвата на „лудите“, смелостта, с която българите „орловци“ се изправят срещу своя враг, чиито роби са били пет века – свещено. Това няма как да бъде забравено, то не може да бъде забравено. Но тогава защо Вазов нарича своята епопея - „Епопея на забравените“? Наша ли беше задачата да опазим спомена за героите жив? Провалихме ли се? Не, няма как да сме се провалили, та ние в душите си носим силата на българския дух и красотата на българската лудост.

Замислих се какво ни кара да полудеем наистина – не вярвам да е само омразата. Всъщност истинската причина за човешката промяна е любовта. Какво ли не би направил човек от любов? Може би да отсече любимата си череша и да я превърне в оръжие, може би да се бие, макар вече да е мъртъв, може би да посече детето си, за да го предпази?! Едва ли. Такива герои няма или пък има, кой знае. Възможно ли е лудостта да накара сляп човек да вижда, тя сигурно не, но любовта - да. Дядо Йоцо е прекрасен, за другите е луд, но всъщност точно това го спасява от разочарованието. Защо му е на Вазов да прави героя си „нормален“, ако ще му причини поредица от нещастия. По-добре луд и щастлив, отколкото нормален и нещастен.

Но лудостта не трябва да се разглежда само като промяна, при някои тя си е вродена и е признак за различност. Аз лично смятам, че тези хора, наричани от обществото „ненормални“, всъщност имат една много красива дарба, която ние „обикновените“ нямаме – те имат способността да виждат неща, които ние не можем, и да правят това, което смятат, че е правилно с всичките си сетива, с изключение на разума. А това не е ли прекрасно? Нали единствено Мунчо имаше смелостта да се изплюе в лицето на турчина и докато всички „нормални“ се бяха изпокрили, този луд увисна на бесилото като единственият, който се осмели да протестира.

Луд ли си? Стиска ли ти да понесеш отговорностите, които идват с поредната глътка? Ще се жертваш ли в името на любовта? Ще се бориш ли? Ще останеш ли, когато всички избягат? Свободен ли си? Ако отговорът ти е не, то поздравления – ти си нормален.

Илияна Алексиева 12б

Ако някой някога ви каже, че сте Бай Ганьо...

Бай Ганьо е най-живият измислен герой в историята на българската литература!

Във всеки българин живее един Бай Ганьо. Той се проявява в различни моменти, по различни начини и пред различна аудитория, но той е този, който ни отличава като народ. Ако литературните критици, българските съвременни патриоти и обществените личности съдят, отричат и се срамуват от него, то простичкият българин го обича и се възхищава на непреломното му самочувствие, на умението за самосъхранение и извличането на полза от всяка ситуация. Интелигенцията съди прекалено жестоко този герой, на когото всички малко или много приличаме и затова се различаваме от останалия свят.

Започвайки от маниерите на хранене, та стигайки чак до самата храна, разбираме, че не се отличаваме от Бай Ганьо. Докато той трие люти чушки в супата и я сърба шумно, ние пукаме чушлетата и ги консервираме в буркани, че да има и за през зимата. Без хляб не сядаме на масата, зимнина е забранено да се купува, а алкохолът е само домашен! Простичкият българин не се вълнува от скъпите видове алкохол по магазините, на него му стига ракията да е станала хубава!...Ах, ракията! За нея песни се пеят, стихове се пишат, легенди се разказват! И всеки един чужденец, дошъл в България и опитал ракия, се възхищава на това велико творение и се влюбва в него доживот! Хубаво е, че се придържаме към това уникално по рода си питие, както и към всички храни, превърнали се в част от нашата традиционна кухня. Защото шапманско и ризото може да се яде навсякъде по света, боб с наденица и ракийка - само в България!

Езикът ни. Българският книжовен език е най-красивият в света! Той е толкова богат, толкова звучен, че не е за учудване как много учени лингвисти искат да го опазят на всяка цена от всякакви чуждици. Ама не говорят за една част от езика, която често използваме...Речта, с която Бай Ганьо си служи, е изпълнена с различни поговорки и много турцизми. Във времето част от поговорките са се запазили, но турцизмите са заменени с чуждици от англоговорящия свят. Езикът на съвременния българин, подобно на Бай-Ганьовия, не разкрива богатството и дълбините му, а точно обратното - показва универсалността на една дума или израз, което само по себе си е уникално. Ако кажа „Ще ми таковаш ли таковата?”, колкото и абсурдно да звучи, всеки българин ще ме разбере. Никъде по света няма подобно нещо! Но аз пък какво хваля! Нека се поровим в дълбините и дебрите на нашия език – псувните. Цяло изкуство е как една и съща псувня, изказана с различна интонация, изразява различна емоция. Казвайте му както си искате, но няма друго такова по света!

Мелани Перчемлиева 6е

И да не забравяме умението да се нагаждаме според ситуацията. Това е изключително полезно качество за българина. Алековият герой бързо сменя из основи идеологията си, щом опозицията идва на власт. Българинът по подобие се ориентира светкавично при смяната на правителства. Все пак това качество е изключително необходимо, имайки предвид колко правителства са сменяни от Освобождението насам. В крайна сметка, както самият Бай Ганьо казва „И едните, и другите са маскари!”, оказва се, че никой не може да удовлетвори народа и той е съгласен да прави каквото и да било, стига да опази себе си и семейството си.

Колкото и да казват, че излагаме Европа, да казват, че сме същински простаци и сме за срам, ние трябва да бъдем горди. Защото във време, в което всеки народ гледа да подражава на другия, ние сме запазили нравите и мирогледа си от векове насам и сме останали непокътнати! Така сме ний - пазим си традициите и ходим с високо вдигната глава. И ако някой някога ви каже, че приличате на Бай Ганьо, отвърнете му - „Благодаря!”.

Зина Махмудова, 11б

Пристрастия

Очите разказват истории...

От известно време единствената видима част от човешкото лице са очите. Онази единствена част, която маската не скрива, и от която можеш да разбереш много. Винаги сме знаели, че очите говорят, но когато скрихме всичко останало, ги преоткрихме и научихме езика им.

Какво виждаме в отсрещния човек, когато всички носим маски? Очите. Ярката усмивка на някои или гримасите на други не се виждат ясно, но очите издават всичко. Поглеждаш някого и очите му блестят от радост и вълнение, а в погледа на друг четеш гняв и умора. Маските не бива да ни спират в това да изразяваме чувствата и емоциите си. Погледът ни е достатъчен, за да покажем загриженост, любов. От очите не можем да скрием и болката, не умеем да стаяваме гнева. Очите имат свой собствен блясък, който не може да бъде отнет. Не бива да забравяме това в тази нелека ситуация.

Александра Симеонова 6б

***

Животът в днешно време е труден и изпълнен с изпитания. Обичаме близките си и се пазим от опасния вирус, за да ги защитим. Носим предпазни маски, които закриват почти цялото ни лице. Остават само очите ни. Но и те са достатъчни да разпознаем емоциите и мислите на хората – щастие, тъга, разочарование и още много други. В човешките очи ние търсим и намираме какво ли не. Сините очи ми напомнят океана, безкрайността и свободата, кафявите очи – домашния уют, любовта и честността, а зелените очи – природата, спокойствието и тишината.

Десислава Гюрецова 6а

***

Истината винаги излиза наяве, нали ? Но как най-често я разбираш?

Когато пред теб стои някой, който ти разправя лъжи, ти го поглеждаш в очите, защото знаеш, че там е тя, истината, стои прикрита в добре подбрани празни приказки.

От известно време единствената видима част от човешкото лице са очите, онази единствена част, която платът не скрива, и от която можеш да разбереш истината – от очите, които говорят, мълчейки.

Очите крият различни светове. Сините очи ми напомнят за океана – можеш да плуваш в тях, но има опасност да се удавиш. Зелените свързвам с природата – разхождайки се, можеш да се натъкнеш на бедствие. Кафявите очи – напомнят ми на дървото – докосваш, а там някъде някое трънче всеки момент може да се забие у теб. По-тъмни очи някак излъчват спокойствие и красота, но да не забравяме – в тях се крие и мракът. Сивите очи приличавам на облаците – те красят небето и причиняват много валежи.

Научаваш „езика" на очите с времето. Колкото по-близък си с някого, толкова повече разбираш погледа му. Когато изпитваш вина, ти не гледаш човека в очите, опитваш да я скриеш. Когато си влюбен в някого, търсиш очите му. Когато изпитваш щастие, излъчваш го отново с погледа. Тъгата скриваш най-трудно, тогава в очите напират сълзи. А стоящите зад екрана очи за мен остават неразпознаваеми.

Дея Великова 6б

***

Замисляме ли се колко ценни са очите ни? Освен че с тях виждаме заобикалящия ни свят, с тяхна помощ „говорим", с очите си можем да изразяваме това, което чувстваме.

Като се засмеем, ги свиваме и сякаш от тях бликва радост, енергия, лъчезарност и топлина. Когато пък сме унили или замислени, очите ни сякаш блуждаят в пространството, сякаш излъчват студенина и минават през всичко. Затова и се казва, че с тях „говорим". Ако погледнеш човек в очите, ти може да проникнеш в него: можеш да разбереш дали е радостен, или тъжен, напрегнат, замислен и др. За мен това означава, че очите са прозорец към душата.

Досещаме ли се обаче колко им вредим? От месеци се налага да сме по домовете си. Почти не излизаме. Не ни остава друго освен да останем пред екрана с часове, докато очите ни страдат и копнеят да се откъснат от него. Тъкмо сега осъзнаваме и колко ни липсва зрителният контакт, истинският. Липсва ни това да излезем навън, да видим небесата отвъд пердето и да зърнем приятелите и близките си. Но вместо това очите ни остават все така блуждаещи по екрана. Бавно синята светлина ги превзема и това е тъжно.

Затова именно трябва да пазим очите си. Трябва да се замислим колко ценни са очите и да ги опазим от технологиите!

Ева Иванова 6б

Катерина Тодорова 6в

МИНУТА ЗА КУЛТУРА

Филмът „Борат 2"

Пълна загуба на време или гениално произведение на изкуството

„Борат 2" е може би най-скандалният и най-обсъжданият филм за 2020 година. Той събуди и българската публика, защото именно нашето момиче Мария Бакалова изпълнява главната роля във филма, партнирайки си със Саша Барън Коен. Премиерата на „Борат 2" беше на 23 октомври 2020 година в САЩ.

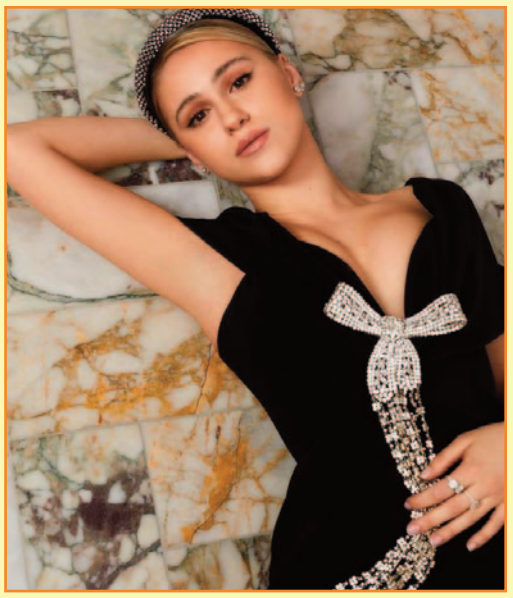

Филмът предизвика двуполюсни мнения – според някои е гениален, а според други – срамен. Попаднах на коментари от различни актьори, режисьори, водещи и хора на изкуството, но каквито и мнения да има, безспорен е успехът на филма. „Борат 2" печели наградата „Златен глобус" за най-добра комедия. Актьорите също са признати с високи отличия. Смея да нарека Мария Бакалова „нашата гордост", защото бива номинирана за най-добра актриса в мюзикъл или комедия на наградите „Златен глобус" и за най-добра актриса в поддържаща роля на наградите „Оскар", а това за България е голямо постижение. Относно актьорската игра на Мария има какви ли не изказвания. Прекарах цяла вечер в четене на статии и гледане на интервюта, за да съм наясно с различните мнения, които варираха от думите на Червенкова - „За Мария Бакалова би било по-достойно да отиде да се съблече за някое списание, отколкото да участва в тази помия" до тези на Геро - „Мария е отворила вратата към Холивуд много широко и благодарение на нея младите български актьори ще имат шанса в бъдеще да получават все повече възможности в Америка.". В медийната сфера повод за дискусия са и думите на бившия преподавател на Мария в „НАТФИЗ" Иван Добчев, който казва пред Диляна Димитрова за „Площад Славейков" – „Да се слагаш - на мъже или на публиката. Болшинството хора – и артистите особено, са суетни и искат да бъдат желани, пожелавани на всяка цена.". Въпреки негативните коментари относно Мария и актьорската ѝ игра, аз останах впечатлена от личността на младата дама. Изгледах множество нейни интервюта, в които тя говори за „американската мечта", за България и за вярата ѝ в по-доброто бъдеще на света.

Попаднах на една статия, която ме накара да се замисля дали трябва да се гордеем с успелите ни сънародници само защото са българи. Аз лично вярвам, че ние като общност имаме задължения. Ако не фалшиви аплодисменти, то поне дължим уважение на хората, постигнали нещо. Ние българите сме добри само в „хейтеното", признателността не е за нас. Цял свят признава фурора на младото момиче, а ние, както винаги, излизаме най-компетентни и най-наясно, изявявайки се като най-големите разбирачи и критици.

Признавам си, че при пускането на филма останах, меко казано, шокирана, даже отвратена на моменти. Имаше немалко сцени, които смятах за пошли и ненужни, бях на косъм да се откажа да доглеждам докрай филма. Признавам си, че го спирах 3 пъти, в началото не успях да схвана посланието и си задавах хиляди пъти въпроса „защо?". Недоумявах как така този филм е толкова нашумял и как така е номиниран за толкова много престижни награди. Даже отлагах написването на статията, защото не знаех как да изкажа мнението си, без да прекрача границата. Смятах, че нямам право да се изказвам относно нещо, което е толкова далече от мен. Бях решила да коментирам единствено играта на Мария, защото още от самото начало ме впечатли. Но накрая на филма и след прекараните 3 часа в четене на информация, мнения и статии, осъзнах, че всъщност „Борат 2" е гениален. Да, безспорно е наличието на доста неприятни сцени, но те са част от действителността. Осъзнах нуждата от реалните филми. Те чрез смеха те карат да прозреш истината за трагичността на света, в който живеем.

Определено препоръчвам да изгледате филма, защото, освен че ще се посмеете, ще се сблъскате с действителността. Надявам се и моята гледна точка да ви помогне да не реагирате първосигнално, както реагирах аз, а да се задълбочите. И ако сега ме попитате дали бих изгледала филма отново, категорично ще ви отговоря положително. Стискаме палци на Мария Бакалова на церемонията на наградите „Оскар" и да се надяваме много млади хора да последват примера ѝ – да следват мечтите си и да не се отказват!

Илияна Алексиева 12б

Доброто има бъдеще

Доброто е като атмосферата, която ни заобикаля – има го, не го виждаме, но можем да го опишем, защото знаем какво е то.

Ако погледнем значението на думата „добро" в тълковния речник, ще видим следното: нещо, което е хубаво, което е в полза на хората, което има висока морална стойност. Представете си, че сме направили следния експеримент – провели сме анкета със случайни хора с различни интереси: напишете три неща, които правят живота ви добър, като започнете от най-ценното. Първият е написал скъпа кола, голяма къща и екзотични екскурзии. Друг – семейни вечери, събирания с приятели и сутрешните разходки с четириногия приятел и т.н. Няма да има хора, които да са написали еднакви неща в абсолютно еднакъв ред. Това показва, че хората определят доброто по различен начин.

Доброто е суперсила, с която човек се ражда, и от него зависи дали ще стане супергерой, или ще бъде от лошите. Добрината се отглежда и надгражда. Децата виждат и свикват с отношението на родителите им към другите. Когато са още малки, те гледат на родителите си като на супергерои. Например мама ще успее да нареже лука, въпреки че той я разплаква – тя ще се справи. А когато огромните пазарски торби с покупки трябва да се пренесат от колата до кухнята, татко е супергероят, който ще се справи с това. Обикновените неща са необикновени в очите на децата. Те приемат всичко, направено от родителите им, за добро, защото те са тяхното всичко и само на тях се доверяват, и искат да бъдат като тях. Светът на едно дете включва родители, играчки, любимото му одеялце, любимия парк за игра, домашния любимец и т. н.

Да, но идва момент, в който детето пораства и се изправя пред големия свят – започва училище, работа, пътува по света, създава нови приятелства… Именно през тези етапи от живота човек трябва да покаже доколко е разбрал доброто, доколко намира по нещо добро у всекиго и го оценява. Някои успяват да се научат, а други – не. И в това няма нищо лошо – дори е необходимо. Човечеството се нуждае и от лоши примери, за да отсее доброто, да го познае, когато го види. „Ако всичко на този свят беше добро и прекрасно, нямаше да има нищо добро и прекрасно." - Дени Дидро.

Йовков казва: „Винаги съм наклонен да вярвам на хората, да виждам и да търся у тях преди всичко доброто!". Олицетворение на тези думи е неговият герой Серафим, който въпреки трудностите и недоимъка поглежда към доброто и вижда само него. Той няма, но дава. Малко днес са като него. Затова има нетърпимост между различни хора и култури, дискриминация според определен белег – произход, пол, цвят на кожата... Аз вярвам, че този процес е обратим и доброто има бъдеще. Доброто е тук – въпреки че в днешни дни е огромно предизвикателство да успееш да го зърнеш… Някои успяват, други – не. Това прави доброто още по-ценно.

Людмила Венциславова 10а

Пристрастия

На добър час, момичета!

Виктория, Илияна, Синтия, Християна и Илейн продължават своя път, но в друга роля

Мили момичета,

Доволна съм, че днес ще кажа довиждане не просто на поредните млади журналисти, които си отиват от екипа, а на зрели млади хора със собствена физиономия, характер, позиция. Нахално е да мисля, че съвместната ни работа във вестника спомогна за това, но го мисля. Много се радвам на вашето свободолюбие, борбеност, смелост да казвате и отстоявате. Много ви се радвах и през годините, в които бяхме заедно извън класната стая, защото в този контакт се случват други неща. Благодаря ви, че ми давахте възхитителното усещане за младост, за бъдеще и надежда! Благодаря ви за уважението и отношението към мен и отговорността към нашата обща работа!

Вярвайте в силата на словото, отглеждайте финия си усет към думите и ги уважавайте, запазете младежката си свръхчувствителност, съхранете любопитството си! Останалото е лесно!

Радинка Иванова

От Славейковата Гергана до Гери-Никол

Делят ги почти 150 години, които отвяха моделите на Възраждането, за да ни донесат нови

Първата е началото. Тя се е превърнала в символ на чистотата и честността. Нейният образ е тъй любимият на редица поколения, познали поезията на Българското възраждане. Другата е от нашето съвремие – дръзка, смела, предизвикателна. Обича да привлича внимание и да провокира. И ако държим да се придържаме към литературните термини, то думата „антипод“ би прилегнала перфектно в този случай.

Славейковата Гергана неслучайно може да ни изглежда нереална, а родолюбието й – невъзможно. Ние сме друго поколение, чието първо голямо предизвикателство се оказва шамарът, който зашлеви на всички COVID пандемията. Често се питам дали днешните българи са способни така да се обединят и съхранят. Да удържат на вярата и на думата си и да притежават смелост, която и най-дългата и остра сабя не може да посече. Да издигнат идеите си и да ги осъществят, колкото и безпомощни и малобройни да са всъщност. Да вярват в по-доброто бъдеще, в което ще живеят техните наследници. Гергана е именно от тези стари, отдавна изгубени хора, които могат да ни служат за пример. Гергана е „кат бисер между мъниста“. Красива, истинска и обаятелна! А имайки предвид уникалната българска красота, с която всички наши девойки са надарени още с раждането си, въображението може само да нарисува образи, които малко или много биха се доближили до истинската външност на Гергана. Тя свети не само с лицето и снагата си, но и с доброто си и вярно сърце. Гергана е изкушавана, прилъгвана, но пред нея в нито един момент не стои въпросът дали да се съгласи с предложенията на везира, които й обещават безгрижно и богато съществуване. За нея този живот би бил затвор. Живот без родители, без градинката и либето е цена, която душата й не може да плати. Ще живее бедно, но е убедена, че нейното малко прозорче й е съвсем достатъчно, за да се наслаждава на безбрежното небе и на тъй ценната за нея зеленина, която краси двора й. Гергана е девойка, за която рамката не приляга и чиято воля не може да бъде управлявана от когото и да било.

Гери-Никол е безспорно красиво и симпатично момиче, което може да подкоси краката на много момчета. В характера й има нещо бунтарско, нещо, което също не се вписва в очертанията на това, което сме свикнали да наричаме „нормално“. По този начин се получава тази необикновена смес, способна да повлече след себе си много момичета и жени, търсещи свои кумири и идоли. Родена в края на миналия век, тя стремително навлиза в медийните среди още само след участието си в популярно музикално предаване. Симпатии към нея се долавят и след първата й песен, но това, което следва, е именно проява на желанието да провокира. По всевъзможни начини. Песните й бързо навлизат в главата и е неизбежно да не си ги припяваш дори и само от едно слушане. Предизвикателните сцени в клиповете и още по-отдалечаващите се от благоприличието текстове я превръщат от новоизгряла звезда в певица с поведение, наподобяващо чалга манталитета, от който българите в последните години са пленени. Дали Гери-Никол може да устои пред тежкия товар на предложение за „по-добър живот“, макар това да е в разрез с принципите й?! Оставям на вас да помислите… Поважното е, че Гери-Никол не стои самотно на тази сцена, не блести сама в своето поприще. Днес е пълно с хора, млади и стари, чиято основна цел е да привличат внимание. Може би това е техният начин да се чувстват щастливи и спокойни. Може би… Пътят, който народът ни е извървял от Славейковата Гергана до Гери-Никол, наближава 150 години. Години, които няма как да не са отнесли моделите на Възраждането, за да ни донесат моделите на Съвремието. За век и половина толкова много събития са се случили. Но ако днес долавяте задушаващата миризма на меркантилност, разединение и отчужденост, не грешите. Затова е истинско събитие и неописуема радост, когато срещнеш някого, който поне малко напомня за онази нежна, смела и истинска Гергана. Било то с неподправената си красота и скромност, с решителността да отстоява своето или с обаянието, което просто струи от един млад човек. Такива вдъхновяващи ролеви модели винаги ще има, макар стремително да се работи върху дефицита им. Има ли значение чий път ще следваме? Определено…

Божидара Павлова 9в

Брус Уилис продължава да „умира трудно”, докато ние готвим, предизвикани от „Мастър шеф“

Телевизията - част от ежедневието или ежедневие

По колко часа на ден прекарваш, гледайки телевизия? Един, два или пък дори три? А сега, след като поредният „локдаун“ е факт, увеличи ли се прекарваното време в опит да намериш някой интересен филм, който обаче да не си гледал поне 30 пъти вече? Сигурна съм, че е така. А какво точно обичаш да гледаш, докато си вкъщи, докато разпускаш или пък докато хапваш?

За жалост повечето телевизии са купили правата на много малък брой филми и имат намерение да ни ги пускат отново и отново, докато вече не започнем да рецитираме репликите на главния герой. Аз лично очаквах, че корона вирусът ще се отрази в положителна посока поне на асортимента, който телевизионните канали предлагат, но уви - Брус Уилис продължаваше „да умира трудно“ всяка неделя. С пукването на пролетта телевизиите започват да „бълват“ и телевизионни предавания от какво ли не естество. Хората готвят, обичат се, маскират се, трудят се, пеят и какво ли още не. Аз лично нямам търпение да започне любимото ми предаване. Щастлива съм, че поне за час-два мога да се посмея на спокойствие, без да слушам колко се е увеличил броят на новозаболелите с нигерийския щам на вируса. Безспорно един от плюсовете на тези предавания е, че семейството се събира и се забавлява. Друго, на което може би не сме обръщали достатъчно внимание, е, че всъщност тези предавания са полезни. Аз лично открих страстта си към кулинарията чрез „Мастър шеф“, а пък мама усвои доста нови техники за готвене, гледайки мастъркласовете на шефовете. Чрез „ХелсКитчън“ ние успяваме да видим дисциплината и хъса, които се искат, за да си добър готвач. „Един за друг“ пръска любов, „Бригада нов дом“ прави хората щастливи и ни кара да бъдем по-добри. Благодарение на „Фермата“ пък много хора започнаха да виждат красотата на българското. „България търси талант“ е една невероятна възможност гласът на всекиго да бъде чут. Това са предаванията **НА** народа.

Но има и една друга група предавания (ако мога да си позволя да ги групирам) - предаванията **ЗА** народа, в които ние не играем главната роля, но са уж предназначени за нас. Тук визирам всички онези предавания, които събират едни и същи български звезди отново и отново, чието „компетентно“ мнение се налага непрекъснато. Не един или два са случаите, на които съм ставала свидетел как някой член на жури от даден формат (ще се въздържа от конкретно назоваване) обижда световно признати знаменитости. Ако целта на това е то да бъде забавно, аз определено не се смея. Едно от нещата, с които трябва да се съобразяваш, когато те дават в национален ефир, е начинът на изказване на лична позиция. Мнението трябва да бъде изразено искрено, но с мярка и възпитание. Отговорността на това да бъдеш известен, е да си достоен представител на сферата, която представляваш. Не бива славата да се приема за даденост, защото тогава нещата ескалират и може да доведат до отвращение.

Прави впечатление и че българската телевизия не обича книгата. На пръстите на едната ни ръка може да изброим предаванията, в които се говори за нови книги – и то като заглавия, като реклама, без литературна критика, с акцент върху издателствата. Боя се всичко останало да не погълне книгата.

Всяко телевизионно предаване има акаунт във Фейсбук и администраторите на страницата се стараят очевидно да качват много неща, за да общуват с аудиторията. Но вместо позитивни коментари и положителна енергия, аз чета поредното нежелано мнение, което е повече „хейт“, отколкото изказване на позиция. Затова те моля, читателю - бъди мил, не обиждай, не ругай и ако няма какво да кажеш, по-добре не казвай нищо.

Илияна Алексиева 12б

Давид Енчев 6а

Четенето на книги – дали е толкова полезно, колкото казват?!

В този свят хората се делят на два типа: такива, които обожават да четат книги, и такива, които дори не ги докосват. Интересното е, че двата типа винаги се презират и взаимно се смятат за глупави – едните бягат от мъдростта и обогатяването на общата култура, а другите - от реалния живот. В такава ситуация е сложно да се каже кое е най-правилното. Няма смисъл да питаме възрастните - техният отговор е ясен, но дали е толкова верен, няма как да знаем. Аз реших сама да си отговоря на въпроса и затова пробвах нещо различно от това, което обикновено правя.

Причислявам се към хората, които четат. Колко бързо свършам една книга, зависи от жанра, но това лято успях да прочета 6 книги за една седмица. Общо взето винаги имам нещо за четене и това, което направих, ми се стори мъчително, но и полезно преживяване. Реших да не чета нищо в продължение на 2 месеца. По този начин да видя какво правят хората, които не четат, как се забавляват и как приемат нещата, които им се случват. Локдаунът също оказа ефект. Имах страшно много свободно време, което се опитвах да запълня с гледане на сериали и ровене в телефона, и се чувствах страшно непродуктивно откъм учене. Но имаше и плюсове – обръщах повече внимание на семейството си, чувах се по-често с приятели, започнах да уча чужд език и да се интересувам повече от здраве и красота. Осъзнах, че и двете неща - четене и нечетене, си имат плюсове и минуси и не мога да съдя нито едните, нито другите хора. Явно човек винаги има какво да научи от другия. В никакъв случай не мога да кажа, че съжалявам за тези два месеца, защото успях да си направя много полезни изводи, чрез които по-лесно ще разбирам хората около мен, четящи или нечетящи.

Хората, които не обичат да четат, не си губят времето. Те са по-екстровертни и живеят за момента. Обичат забавленията, приятелите, купоните, знаят как да се веселят. Не прекарват много време вкъщи, но ако го правят, гледат сериали и планират следващото излизане. Забелязах също, че отделят повече внимание на външния си вид. Те често не премислят случващото се, не съжаляват за грешките си, не се притесняват за това кой какво мисли за тях – просто се наслаждават на живота. Миналото е минало, в него не се връщат, живеят днес и сега, няма място за чужди или минали проблеми. Не мечтаят дълго, превръщат мечтите си в реалност. Те са по-щастливи и уверени в себе си. Но наред с плюсовете идват и минусите. Хората, които не четат, имат по-беден речник и понякога използват думите не на място. Също нямат силно въображение, действат по-импулсивно и са склонни да правят грешки. Може да ги определим и като по-егоистични, тъй като не са свикнали да се вслушват в другите и да виждат нещата от различна гледна точка, поради което пък влизат почесто в скандали. Трудно приемат критика, дори и да е от някого, стоящ по-високо от тях.

Тези, които четат, пък са тяхна пълна противоположност. Интровертни са, прекарват повече време вкъщи, наслаждават се на природата и на самотата. Обикновено са естети, намират красота във всичко около себе си. Забелязват малките неща, мислят повече върху това, което им се случва, обръщат внимание на всеки малък детайл. Имат богато въображение и голям запас от думи, с които да си служат, което им е плюс в професионалната сфера. Склонни са да изпитват емпатия към другите и техните проблеми, а те самите бягат от тях. Но тези хора също имат отрицателни качества. Обикновено бягат от реалността и живеят в свой собствен живот на мечти, така странят от нови запознанства и тълпи от много хора. Няма как да не ви припомня за Дон Кихот, който прекалява с четенето на рицарски романи и полудява. Хората, които обичат да четат, прекалено много мислят върху нещата, затова и често изпадат в депресивни състояния. Трудно свикват с промените и винаги поставят другите пред себе си. Това невинаги е хубаво, тъй като така губят себе си. Чуждото мнение е определящ фактор за тях. Сами се критикуват и затова рядко са доволни от себе си. А когато се изложат, могат години наред да мислят за това. Да, много от тях не са щастливи с живота, който живеят, но и не правят нищо, за да го променят. Страхът, притесненията и нервността вървят плътно след тях.

Ето защо казвам, че е трудно да се каже кое е по-правилно – да четеш или да не четеш. Плюсове и минуси има и в двете. Може би, ако искаме да сме пълноценни хора, трябва да намерим някакъв междинен вариант. Да четем по малко, или пък по-рядко, ако трябва да са само жанрове, които харесваме, но да четем. Да се опитаме да съчетаем плюсовете на двете, за да сме по-добри, по-умни и по-щастливи!

Зина Махмудова 11б

Забавно

Хороскоп
Месец май

Овен - Вътрешна сила, внезапна енергия, самоувереност

С настъпването на месец май енергията на Овена непрекъснато ще се увеличава. Благодарение на красивото време може да се почувствате демотивирани в работата и ще предпочетете да се концентрирате върху свободното си време.

Телец - Силни и инатливи, но практични и решителни

През май Телците ще възвърнат увереността си във всички аспекти на живота, благодарение на влиянието на Слънцето. Това е чудесно време да се върнете към неща, които сте избягвали, защото сте мислили, че не сте достатъчно добри за тях.

Близнаци - Общителен и вежлив характер с чувство за хумор и креативност

Близнаците ще се опитат да компенсират конфликтите, които са провокирали през предходните месеци. Благодарение на Венера ще им върви като по мед и масло – тя ще им даде търпение, отдаденост и безкористност.

Рак - Емоционален, отзивчив характер, раздразнителен и сдържан

Марс ще се отрази негативно на всички, които са родени в този знак. Ще имате склонност да заобикаляте проблемите, като ги отлагате и решавате по-късно.

Лъв - Смели, самоуверени, отстояващи и отворени

Май може да бъде зает за Лъвовете особено когато става въпрос за семейството. Хороскопът показва, че може да се случи нещо, което да промени живота ви.

Дева - Внимателни, грижливи, но интелигентни и точни

Девите ще бъдат под значителното влияние на Юпитер.Той ще отговаря за неутолимата им жажда за нова информация. Курсове за неща, които трябва да сте научили отдавна, може да се окажат правилното нещо.

Везни - Справедливост, симпатия, хармония и интелект

Ще просперирате във всички аспекти на живота, благодарение на Венера. Тези, които са във връзка, ще се радват на вниманието на партньорите си, които ще почувстват необходимостта да се грижат за тях и да ги правят щастливи винаги.

Скорпион - Наблюдателни бойци, предвидливи и съпричастни към другите

Скорпионите трябва да внимават с прекомерната доверчивост през май. В обкръжението ви има много дребни измамници. Излишъкът енергия може да бъде използвана в спортове, които харесвате.

Стрелец - Целенасочени, енергични и изпълнени с желание и старание

Май ще продължи да бъде положителен за Стрелците. Очаква ви период, в който фантазиите ви ще бъдат много богати, затова няма да ви е трудно да намирате разрешение на проблемите, с които другите не могат да се справят.

Козирог - Консервативните знаци са практични, предпазливи, постоянни и сериозни

Козирозите може да постигнат целите си по-бързо. Въпреки че календарната година е едва наполовина, бихте искали вече да сте постигнали всичко, което сте определили за тази година благодарение на влиянието на Марс. Ще бъдете твърди към себе си и останалите и ако някой се изправи срещу вас, това ще доведе до неприятен спор.

Водолей - Емоционални и романтични с желание за експерименти

На Водолеите им предстои хармония във всички области. Обаче е важно да обърнат внимание на семейството.

Риби - Скромни и чувствителни, силно вътрешно възприятие и вдъхновение

Когато става въпрос за дългосрочни връзки, и май ще бъде положителен период за Рибите. Според хороскопа желателно е да прекарате малко време със семейството си.

Първи април – Ден на шегата

Топ 10
Шегите на нашето съвремие

Шегата е щастие, смях, веселие. Шегата е спасение от скуката и монотонното ежедневие. Тя носи усмивки, създава добро настроение. Това ще ви донесат и настоящите редове, в които разглеждаме топ шегите на нашето съвремие.

Шега № 1 – Карамелизирана ябълка
Купете малки глави лук, отделете ципата, изрежете дръжката и долната им заострена част и поставте пръчка (от сладолед, дървена или друга подходяща). Потопете всяка от главите лук в разтопен карамел, оставете да се втвърдят и сервирайте на приятели!

Шега № 2 – Снежен сешоар
Изсипете в отвора на сешоара 1ч.ч. брашно. Старателно почистете решетката от остатъците на белия прах и се наслаждавайте на реакцията на току-що изкъпаната жертва.

Прикрепете тромба под седалката на офис стол (но трябва да е с амортисьор), така че, щом баща ви седне на него и седалката потъне надолу, тромбата ще го стресне, а вас разсмее.

Шега 4 – Късметче! Намерих монета!
Залепете на асфалта пред или зад жилището си (в зависимост от това къде се намира прозорецът) със секундно лепило няколко монети (най-добре еднолевки или двулевки) и когато ви доскучае у дома, погледнете през прозореца и се посмейте на безуспешните опити да ги вземат онези, които прибързано са решили, че днес е късметлийският им ден.

Шега № 5 – Люти бонбони
Със спринцовка инжектирайте лют сос в шоколадови бонбони и почерпете с лютивата шега всички у дома.

Шега № 6 – Катастрофа
Сложете бележка на нечия кола, в която се извинявате за това, че сте я повредили. Например „Господине, съжалявам за счупения десен фар!“.

Шега № 7 – Кървав душ или душ супа
Развийте главата на душа и поставете в нея червена боя (за храна) или бучка бульон (по ваш избор).

Шега № 8 – Любимият кетчуп
Сложете сода бикарбонат в кетчупа и го разтръскайте (ще избухне). После с претекст, че не можете да си го отворите, дайте на някой друг да свърши „мръсната“ работа.

Шега № 9 – „Бисквити „Орео“
Купете бисквити „Орео”, разлепете ги и старателно отстранете крема, после на негово място сложете паста за зъби и отново ги слепете.

Шега № 10 – „Рол-он“
Махнете съдържанието на рол-она и сложете на негово място масло.

Приятно забавление!

По материали от интернет

Стиан Симеонов 6а

АЗБУЧНА ИГРА

ИГРАЧИ

ПРАВИЛА

А		П	
Б		Р	
В		С	
Г		Т	
Д		У	
Е		Ф	
Ж		Х	
З		Ц	
И		Ч	
Й		Ш	
К		Щ	
Л		Ъ	
М		ь	
Н		Ю	
О		Я	

АЗ		ТИ	

КАК СЕ ИГРАЕ:

Един играч:
1. Избирате тема - животни, растения, превозни средства, имена на хора, градове и т.н., и я записвате в празното пространство под името на играта.

2. Опитвате се да запълните цялата таблица максимално бързо с азбуката - накрая запишете постигнатото време и се опитайте да го надминете при следваща игра.

Двама играчи:
1. Избирате тема - животни, растения, превозни средства, имена на хора, градове и т.н., и я записвате в празното пространство под името на играта.

2. Всеки играч трябва да запише по една дума, свързана с избраната тема, която започва със съответната буква от азбуката.

3. Всяка правилна дума дава 1 точка.

4. Побеждава играчът с най-много точки.

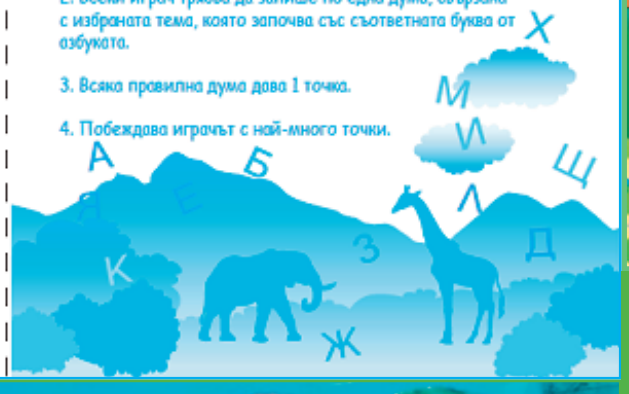

Открий разликите

www.suivanvazov.com

Винаги актуална информация за:

- Текущи събития, предстоящи участия, конкурси, състезания
- Статистика на резултати от учебната дейност
- Богат фото- и видеоархив, запечатал знакови моменти от училищния живот
- Прием на нови ученици за предстоящата учебна година

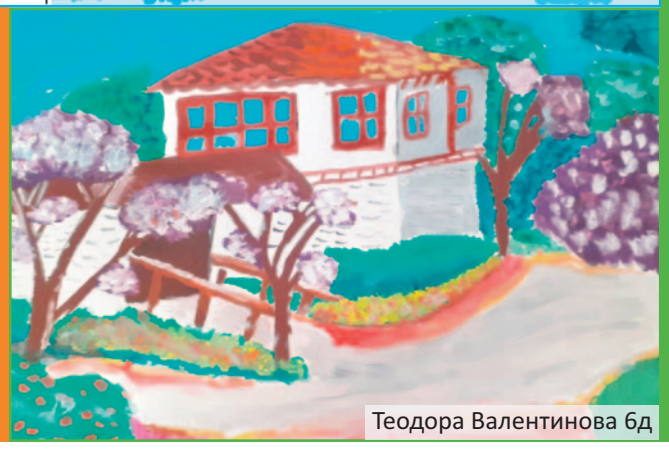

Теодора Валентинова 6д

Сръчни ръце

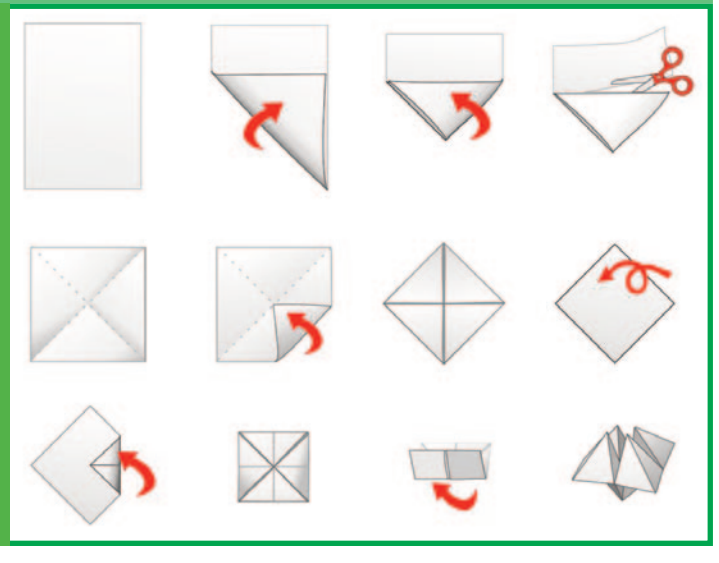

Добре дошла, пролет!

Излез и погледни
какви прекрасни дни!
Сред клони разцъфтели
са птиците запели.
По градове, села,
добре си ни дошла!
Зелена, свежа, росна,
ти, пролет цветоносна!

Елисавета Багряна

Даниел Вълчев 5е

Пламена Петрова 5а

Стелла Рафаилова 5д

Поли Станчева 5д

Вихра Нанева 6а

Антония Цветанова 6ж

Ванина Денчева 5ж

Михаил Иванов 5б

Виктор Боев 5а

Мартин Вълковски 5з

Редакционен екип

Християна Тасева, Синтия Чалъкова, Илейн Иванова, Виктория Енева, Илияна Алексиева, Зина Махмудова, Людмила Венцеславова, Божидара Павлова, Албена Методиева, Ана-Мария Христова
Предпечат – Йончо Йончев
Редактори – Радинка Иванова, Кристина Младенова
гр. Плевен ул.”Иван Вазов” № 46, тел.: 064/822 280
el_vestnik@abv.bg; **suivanvazov.com**

Броят е редакционно приключен на 27.04.2021г.

Издава: **ЛАБЕЛ ООД** - гр.Плевен
Предпечат: **label.bg**
Печат: **label.bg**
Хартия: www.**ema**-bg.com
Тираж: 1000